

BLUEGRASSOVÉ LISTY

členský zpravodaj Bluegrassové asociace České republiky

ročník XVII, září 2012

White Stork 2012 » Rozhovor se Zdeňkem Rohem » Bluegrass Na Mlejně » Konec Monogramu v Čechách? » Dvacáté první Jamboree Strakonice...

číslo

3

Bluegrassová asociace

Co je Bluegrassová asociace ČR?

BA je občanské sdružení založené v roce 1995, celou organizaci řídí zvolené předsednictvo, současným předsedou je Petr Brandejs.

Co je cílem BA?

Cílem BA je, aby se bluegrassu dařilo v ČR co nejlépe; aby se rozvíjel, byl v kontaktu se zahraničím a co nejvíce se rozšířil. BA se také snaží zajistit co největší informovanost svých členů.

Jaká je činnost BA?

- » BA vydává Bluegrassové listy
- » BA spolupřřádá nejstarší evropský bluegrassový festival v Evropě, Banjo Jamboree
- » BA používá databázi členů k zaslání pozvánky na nejrůznější bluegrassové akce
- » BA pořádá výběrová kola na festival Banjo Jamboree
- » BA vítá další náměty svých členů
- » Internetové stránky BA jsou na adrese <http://bacr.czechweb.cz>.
- » BA vítá další náměty svých členů.

Členství v BA

- » Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.
- » Pro kapely je možno využít institut kolektivního členství za 500 Kč, každý z kapely obdrží průkazku a bude dostávat vlastní výtisk BL (všechny výtisky budou zasílány na adresu kapelníka) a samozřejmě bude mít i všechny další výhody vyplývající z členství.
- » Dalším typem členství je pořadatelské členství za 500 Kč, pořadatel dává členům BA slevu na vstupném (min 10%, alespoň 20 Kč) na jím pořádaných akcích a uvede BA na plakátech; sám má zdarma zajištění inzerci svých akcí v BL (1 stránka v BL/rok/na

akci), na webu BAČR v dalších tiskovinách vydávaných BAČR.

- » Pro sponzory BA je určen institut doživotního členství za 5.000 Kč.

Všechny typy členství vyřizuje sekretář BA, který rovněž dojedná individuálně podrobnosti týkající se kolektivního, pořadatelského a sponzorského členství. Za člena je rovněž možno přihlásit se na některých akcích.

Výhody členství

- » slevy ve vybraných obchodech s hudebninami
- » zdarma Bluegrassové listy nejméně 4x ročně
- » zařazení do databáze členů – v případě zájmu možno e-mailem zasílat pozvánky na akce
- » možnost zapůjčení aparatury
- » sleva na vstupném na Banjo Jamboree a některé další festivaly a akce

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hubálov 27, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 732 730 339 a 734 481 742, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Případné informace na tel. číslech členů výboru:

Petra Seifertová (sekretářka BA)
mobil: 732 730 339 a 734 481 742
e-mail: seifertova.peta@email.cz

Petr Brandejs (předseda)
mobil: 777 122 569, e-mail: brandejs@seznam.cz.

Petr Gärtner
(šéfredaktor BL)
mobil: 737 971 477, e-mail: petrgartner@tiscali.cz

Banjo Jamboree 2012 / Čáslav / 15.–16.6.

Milí přátelé!

Tak to máme za sebou! My si můžeme oddechnout, protože se snad vše povedlo, a spolu s Vámi můžeme příští rok začít pátou desítku Banjo Jamboree.

Děkujeme všem sponzorům, výrobcům hudebních nástrojů, muzikantům, zvukařům, dobrovolníkům u pokladny a hlavně návštěvníkům.

Hezké babí léto a příští rok na viděnou!

Petr Brandejs a předsednictvo BAČR

Tradiční foto banjistů

Divadlo pro děti

Povídání s Eddie Adcockem

Banjo Jamboree 2012

Šťastný majitel vydražené kytary (a mj. trenér taekwondo) Tomáš Honěk

WHITE STORK 2012 LUKA NAD JIHLAVOU 29.–30.6.

Pokus o nezaujatou minirecenzi

KAMARÁDI BALKÁNSKÉHO RANČE udělali další, a to jedenáctý, zářez do počtu ročníků festivalu **WHITE STORK**. Nesmírným úsilím celé této party byl za opravdu, ale opravdu pekelného vedra připraven catering a další logistika, což se jeví jako samozřejmost, ale je za tím velká spousta mravenčí fyzické i organizační práce a úsilí. Za to je vždy třeba všem aktivním aktérům vyjádřit obdiv a dík.

Páteční večer byl, přes již zmíněnou teplotu, hojně navštíven, dá se říci, že byl „plný dům“. Projev kapely **DRUHEJ DECH** z Luk nad Jihlavou, byl přesně tím, co diváci, posluchači a posléze i tanečníci, očekávali.

Zpestřením bylo premiérové vystoupení mladé, nové, dosud v Lukách nad Jihlavou veřejně nehrající, místní skupiny **MODRÁ STOPA**. Zahrála solidně, vyzdvihnout je třeba výkon Jiřího Krebse Jr. za mandolínu a zpěv a Jiřího Krebse Sr. za banjo a zpěv. O celkově solidní zvuk se postaral Míra Vácha.

Hlavní program sobotního dne byl zahájen netradičně tradičním seskokem parašutistů. Dosedali na zem přesně a byli aplaudováni přítomnými diváky. Hudební odpoledne spolehlivě a věcně konferoval již léty osvědčený **Míla To-man**. Všichni účinkující (ale i posluchači a diváci), se museli vyrovnávat s mimořádně parným odpolednem.

Jako první se prezentovala českobudějovická kapela **THE GIANT MOUNTAINS BAND** (Kapela horských velikánů) nebo-li (Krakonoška), tak si říkají v češtině sami. Předvedla celkem standardní set (i když jim chyběl fiddler). Z jednotlivců lze vyzdvihnout Luciena Holmese, který je autorem

mnoha skladeb, jež vesměs zpívá. Neméně zajímavý je jeho styl hry na mandolínu, vzdáleně připomínající legendárního Johna Duffeyho. Přenesli se i přes některé zvukové nedostatky při práci s prostorovým mikrofonom. Dá se konstatovat – subjektivně – pochopitelně, že je již bylo lze slyšet zahrát na celkově vyšší úrovni. Na festivalu White Stork 2010 v Lukách nad Jihlavou získali „Diváckou cenu“.

BLUE EYES (Modroočky) z Ústí nad Labem měly v naší oblasti premiéru. Skupina zahrála a zazpívala zejména vlastní české texty balené do melodií bluegrassové klasiky (v paměti utkvěla zejména skladba Steel Rails), ale i původní vlastní tvorbu. Odevzdali očekávaný výkon, nijak zvlášť nevybočující z oscilace kolem pomyslného středu.

Písecký **KVINTET** patří ke špičce bluegrassu v ČR. Jednotliví členové jsou mimořádnými vokalisty a instrumentalisty (zejména bratři Novákové). Z jejich projevu číší velká pohoda a někdy až zdánlivě ležérní bezstarostnost a vnitřní radost (vše ale podloženo již uvedenými vlastnostmi). Tomu pak odpovídal vhodně volený a provedený repertoár téměř stoprocentně v češtině a bezvadně zapikované instrumentálky. Zahráli pouze jako quartet, neboť fiddler nebyl k dispozici, na festivalu White Stork měli premiéru.

Podobně (premiérově) na tom bylo „lady-grass“ seskupení z Litoměřic s prozaickým názvem **OD PLOTNY SKOK**. Těžiště kapely se opíralo především o tři i čtyřhlasé vokály v přebíraných melodiích z repertoárů zahraničních interpretek (A. Krauss, R. Vincent, C. Lynch). Svůj set děvčata zahrála a zazpívala přesvědčivě, velmi dobře měla vše nazvučeno a celkově z nich číselo (a to je třeba zdůraznit) sebevědomá pokora k žánru. Divákům a posluchačům se velmi líbila a oceni-

li to nejvyšším počtem hlasů v divácké soutěži (pro zajímavost – z celkové vhozených žetonků do sklenic se jmény účinkujících kapel bylo pro OPS – 41 %).

ALBUM z Chomutova patří na české grassové scéně k veteránům. Prezentují modernější větev, tomu je uzpůsoben repertoár, snad by se dal označit jako rocky-grass.. Velikým přínosem je zpěvák a kytarista Zoltán Pasztor, samozřejmě všichni ostatní jej vhodně doplňují a jako celek kapela „šlape“. Za zmínku nutno uvést, že za jejich nepřítomného kmenového banjistu vypo-máhal vynikající houslista, vokalista a mandolinista Honza Bíba (tentokrát mimochodem na banjo).

BG CWRKOT bez bližšího určení (Východní Čechy) na české bluegrassové scéně působí již přes dvacet let. Jejich tradičně bluegrassový blok zahrnoval jak ty neznámější „pecky“, tak i písničky dávno zapomenuté a také několik novinek a vlastních songů, pocházející v převážné většině z pera bývalého banjisty Milana Leppelta. Celý repertoár byl zpíván v američtině. Zajímavý je i pódiový projev a pohyb kolem prostorového mikrofonu, velmi působivé a divácky vděčné. Dlužno ještě dodat, že na festivalu WHITE STORK se BG Cwrkot prezentoval hned v prvním ročníku (2003).

Po jejich vystoupení následovalo konečné ode-vzdávání žetonků a potom přepočítání jednotlivých obsahů a vyhlášením výsledků, jak bylo uvedeno již v předchozím pojednání. Mezitím se již chystala hlavní hvězda a to **VLADIMÍR MIŠÍK & Etc.** Zahráli zde v aktuální plné sestavě. Kromě frontmana Vladimíra Mišíka, který měl kromě zpěvu na starosti i kytaru, to byli Petr „Kulich“ Pokorný (kytara), Pavel Skála (kytara, zpěv), Jiří Veselý (basskytara – hraná plectrem, harmonika), Jiří Zelenka (bicí, zpěv) a Vladimír Pavlíček (housle). Lze odpovědně konstatovat,

že předvedli přesně to, co od nich jejich fanoušci a další posluchači očekávali. Perfektní, zvukově správně namíchaný sound, přinesl všechny hlavní hity – pro zajímavost uvádím Sladké je žít, Špejchar blues, Jednohubky, Šmajdáky a ploužáky a mnoho dalších. Pro přírůstek zvolili „cajun“ skladbu, kde si s nimi na kontrabas zahostoval přizvaný Pavel Brandejs (takto bassman skupiny BG Cwrkot).

Hlavní část programu WHITE STORK 2012 byla u konce, nutno ještě poděkovat zvukařům kolem Jirky Čápa za jejich nelehké a nevděčné úsilí, dále všem organizátorům a účinkujícím za výkony, práci a z toho plynoucí posluchačské a divácké zážitky. Díky! Nutno ještě zmínit důležitou sponzorskou činnost, zejména Jihlavský pivovar JEŽEK, městys Luka nad Jihlavou, KONSORCIUM – KOVO Luka nad Jihlavou a ARCÁDE CO-LOR, rovněž Luka nad Jihlavou. Jinak vstupné na akci bylo dobrovolné, posluchačů a diváků bylo celkově poměrně hojně. Večer pokračoval jamováním, bylo možné si všimnout dvou uskupení – jedni kolem kapely OD PLOTNY SKOK plus Honza Bíba, a druhé kolem členů BG CWRKOTU. To vše pokračovalo až do pozdních nočních hodin. WS 2012 se vydařil a už se všichni (doufáme) těšíme na WS 2013.

Václav Kříž & Stanislav Řehoř

Průcha,
BLUEGRASS INSTRUMENTS
CZECH REPUBLIC

Rozhovor se Zdeňkem Rohem

Kdysi jsem seděl na nočním jamu na dílně v Norsku, všichni byli po celodenním úmorném vyučování utahaní, přesto ale ještě dlouho do noci hráli. Nakonec ale odpadli i Ti nejvytrvalejší a Zdeněk zůstal sám. Odložil banjo, vzal kytaru a začal svým nezaměnitelným hlasem a brilantní angličtinou zpívat staré countryové fláky, což jeden z balících muzikantů okomentoval slovy: „Týjo, to je síla, on má tu muziku fakt rád...“. Také si to myslím. Zdeněk „Rohlík“ Roh je muzikant tělem i duší, plodný autor a v posledních letech také renomovaný výrobce banjí. Rád jsem využil možnost a zeptal se ho na pár věci. Přejí příjemné počtení.

Začnu obvyklou otázkou, jak ses, Zdeněle, vlastně k bluegrassové muzice dostal a kdy?

Tenkrát jsme tomu doma říkali country, bylo mi asi deset a bylo to na páskách, které si táta přetáhl od nějakého kamaráda z desek Dvorana Country, nebo tak nějak se to jmenovalo, Cashe a Flatty se Scruggsem jsme poslouchali vždycky v sobotu dopoledne, když se uklízelo, šlo to na plný pecky, takže celej panelák věděl, že se u nás uklízí. No a samozřejmě také Zelenáče jsme měli doma na deskách, chtěl jsem umět takovou tu vyhrávku do písně Je všechno O.K., to byl můj sen, stát na podiu a hrát to, no, hraju trošku něco jiného, ale tohle jsem si přál tenkrát. To co je bluegrass, jsem si pojmenoval s pomocí mého učitele na banjo až kolem šestnácti roků.

Je všechno O.K., to bývala i moje oblíbená písnička, nikdy nám ale nešla ta recitace. Kdopak si dneska vzpomene, když vidí Petr Novotného v televizi, že napsal a recitoval tenhle skvost? Můžeš vzpomenout na své úplné muzikantské začátky? Tvůj první nástroj bylo banjo? A jaké

byly tvé tuzemské vzory?

Opět musím začít u táty, on je takový elektronický a mechanický všeuměl, úplně v pozitivním smyslu toho slova, takže mi vyrobil nejdřív varhany, asi netušil nic o mém snu o Je všechno O.K. Nějak jsem na tu věc trochu samoucky hrál koledy a tak, ale nic moc. Pak pochopil, že se mi líbí jinej zvuk a přinesl mi banjo, asi když mi bylo třináct. No, ale bylo šestistrunný, takže jsem se učil vlastně na kytaru a kamarádi v pionýru mi říkali, že je to strašnej kravál, ať radši vybrnkávám, načež jsem si nasadil prstýnky obráceně a zkoušel to, jako všichni jsem musel absolvovat tyhle začátečnické chyby. Pak jsem to odložil, jelikož jsem se zbláznil do Brontíků a taky Nohavici a dostal skutečnou kytaru. K vánocům 1991 jsem dostal fakt pětistrunný banjo a kamarád Rýdlas mne nasměroval k Bobovi Zásmětovi a bylo vymalováno. Takže Bob je první velký vzor, pak mne zaujal Luboš Malina, tehdy s Poutníky. Musím říct, že Druhou Trávu jsem až do druhé desky nemohl pořádně překousnout, nějak jsem byl zvyklý ty brněnské Poutníky poslouchat a ten zvuk Luboše, Roberta a Druhé Trávy po roce 1991 byl jinej. Pak mne hodně ovlivnila první deska Quartetu, čili Martin Mikuláš. Tvůj brácha Petr mne zaujal,

když někdy kolem roku 1994 nebo 1995 jamovali ve Strakonících s Martinem Ledvinou a Honzou Mácou, připadalo mi tenkrát, že už se u nás kořeněně hraje jako v Americe.

Tak k té Americe, jaké vzory jsi měl v zámoří?

Vzory odtamtud? Earl Scruggs, J.D. Crowe, Kenny Ingram, Tom Adams, z modernistů samozřejmě Trischka, Fleck, Courtney Johnson a dnes Ned Luberecki, ten má totiž dost podle mého gusta namíchanej poměr: tón pravé ruky a schopnost hrát tóny levou rukou, tak trochu jako kdyby hrál Noam Pikelný ty svoje pekla tónem J.D. Crowea, tak to mám rád. Mít oboje tak dokonalé by bylo samozřejmě až příliš geniální, tak kousek pod hranicí geniality to má právě Nedski (přezdívkou Neda Lubereckeho). Mimochodem, je také skvělý učitel a rád bych ho sem přizval na nějaký workshop v roce 2013, spolu s Chrisem Jonesem.

Můžeš stručně připomenout kapely, kterými jsi prošel a nahrávky, které jednotlivé skupiny natočily? Pokud mě paměť neklame, bylo jich početně.

Asi si nevzpomenu na všechny, prosím ať mi odpustí pozapomenuté kapely, projekty nebo CD, vezmu jen ty významné. Začínal jsem u Pařezáků v roce 1991 na mandolínu, kterou jsem převzal po Petrovi Voštovi, banjisticky jsem začínal v kapele Ankara. S Fifty Fingers jsme startovali někdy na jaře roku 1995 v sestavě s Tomíkem Dvořákem, Pavlem Handlíkem, Vládou Pavlíčkem a Liborem Kameníkem. Svatka Štěpánková přišla až trochu později, vypadalo to jako podvojná změna, náš houslista Vláďa šel hrát do Brandejs Bandu a my jsme dostali Svatku na basu, dobrej obchod, řekl bych. Pak jsem nastoupil v roce 1997 jako kytarista u Brandejs bandu a vyšla nám debutová deska Bound To Ride. Kousek později, asi v roce 1998, jsem nastoupil přibližně na rok k vám do Cwrkotu jako mandolinista

a vzdělával se zejména v rozhledu, že bluegrass není jen Flatt and Scruggs a na „druhé straně“ není jen New Grass Revival a mezi tím nic není. Tam je právě spousta muziky, kterou mi dost představil Milan Leppelt a za to mu moc děkuju. Kdyby si to uvědomili všichni posluchači a hlavně muzikanti, asi bychom mohli hodit za hlavu věčné dohady mezi tradicionalisty a netradicionalisty, nebo jak se to všechno jmenuje... Každému ten bod zlomu, kdy začne brát i ten „jiný“ bluegrass jako muziku, přijde jindy, moc se mi v tomhle líbil Reyo, mandolinista Blueandu, který na mne po skvělém koncertu Dana Paisleyho se Southern Grass na EWObu volal přes půl chodby: „Počuj Rohlík, keď toto je tradičný bluegrass, tak ja som tradičný bluegrassista“. Asi jsem mu na to nic neřekl. Po rozpadu Fifty v roce 2001 přišli Roll's Boys, a to s příchodem Ralpha k nám do Jihlavy na podzim téhož roku.

Milan měl ve všech možných, i moderních grassových odnožích přehled jako málokdo, měl to opravdu naposlouchaný. V jakých seskupeních působíš dnes a na co hraješ? Víím, že kromě banja umíš také na kytaru a mandolínu.

Roll's Boys existují dodnes s Badarálou na mandolínu, Vaškem Vackem na banjo a starými brachy Vítou Piskačem na dobro a Alešem Weselým na basu, já v nich hraju na kytaru, jen jsme teď trochu zapauzovaní, až budeme mít chuť, zase se do toho dáme. Ještě máme Metropolitan Country se Zbyňkem Burešem, Patrikem Holečkem, Lukášem Pelikánem a Petrem Aichlerem, zde střídám kytaru a banjo, hrajeme na zavolání, takže také ne moc často a hlavně s tradiční/moderní country zpívanou v angličtině se blbě jezdí po festivalech. Pro bluegrassové festy jsi moc moderní, pro folkové zaprděnej tradicionalista a hlavně nerozuměj, co jim zpíváš a jdou radši na pivo. Pořadatel Ti pak řekne, že hraje te pěkně, ale tu češtinu by to chtělo a já děkuju

a souhlasím, ale až budu mít chuť něco pro MC napsat v našem jazyku, udělám to, teď mě to baví tak, jak to děláme a Zelenáče, třeba Matčiny růže (to je jedna z mála příležitostí slyšet Zbyňka Bureše zpívat česky), si rádi zazpíváme na jamu v hospodě. No a nejvíc rozjetý máme teď Rough and Rocky Road band s Henrichem Novákem na dobro, Martinem Vitáskem a Vlado Križanem, oba na kytaru a Erikem Baničem na basu, já jsem tam na banjo a občas na mandolínu. Novinky o této kapele si můžete přečíst na našich www.roughandrockyroad.com, nebo na našem Facebookovém profilu.

Metropolitan Country jsem slyšel vloni na podzim na festivalu Malinkej a bylo to bezvadný a lidem se to velmi líbilo, fakt ale je, že zrovna tenhle festival je tímhle dost výjimečný. Jsi plodný autor, první dotaz na tohle téma je: skládáš nejdříve muziku nebo slova a co je Ti inspirací?

Sem tam něco napíšu, co mi někdo nadiktuje, nevím odkud, nevím proč a za co, někdy dřív hudbu, jindy slogan, ke kterému dodělávám hudbu a pak text.

V té souvislosti, píšeš jenom v angličtině, nebo jsi autorem i nějakých věcí v češtině? A jak vlastně vidíš jeden z oblíbených sporů, totiž zda zpívat bluegrass česky nebo anglicky.

Poslední desku s Roll's Boys jsme vloni nahráli v češtině, napsal jsem všechny texty a dvě melodie, je to takovej odraz doby kolem roku 2010 pod názvem „Pár tahů z trávy“. Jinak píšu v angličtině radši, ale nejsem si moc jistě gramatikou, takže to má většinou hodně dlouhou genezi od sloganu ke kompletní muzice a textu až po korepetici nejlépe od Leeho Bidgooda, skvělého houslisty a kamaráda, který nám docela dost rozumí, podle mne je to Čech nasazený jako agent našeho bluegrassu v Americe, že se tam

narodil, to je nějaký omyl i dost značná výhoda.

Ty korepetice, to mě zajímá. Brácha vloni napsal pro Cwrkot nějaký věci a taky to konzultuje s rodilým mluvčím, konkrétně se zpěvačkou Sue Thompson. A měl jsem pocit, že se místy nemohli domluvit, občas něco opravila tak, že to pak nechtěl brácha, protože to nevyjadřovalo přesně to, co chtěl říct. Nějak se jim místy nedařilo najet na stejnou vlnu. S Lee Bidgoodem podobné problémy nemáš?

No vlastně když to říkáš, uvědomuji si, že je to úplně stejné, jako to má Petr se Sue. To neříkám jen proto, aby Leeho nezaplavily stovky žádostí o kontroly textů, ale je to prostě pravda. Lee, ačkoliv má velmi blízko k českému naturelu, vždy říká, že tomu rozumí, ale buď opravil jen pár gramatických chybiček a řekl, že to není „idiomatically perfect“, že tomu prostě rozumí, i když by to tak nevyjádřil, anebo se to muselo tvrdě vysedět. Na to jsou různé pohledy i v rámci Států: někde, jako například v New Yorku, je to každému jedno, píš si co a jak chceš, hlavně že Ti rozumíme. Ale zbytek USA nepovažuje New York moc za Ameriku a zejména na jihu si každý představuje, že budeš jako oni, tedy i psát jako oni. Takže když něco mělo být opravdu po jejich, seděli jsme u toho s Leem pěkně dlouho a lámali si hlavy nad správným zněním, aby to vyjadřovalo to, co jsem chtěl říct a zároveň to bylo jejich vyjádření co nejbližší, ne-li přímo idiomatically správně.

Považuji Tě za jednoho z nemnoha našich bluegrassových zpěváků s brilantní angličtinou, jak ses jazyk naučil?

No, naučil jsem se ho při poslouchání bluegrassu a prvních pokusech zpívat v angličtině, to je jednoduché, každý, kdo má aspoň kousek hudebního sluchu, je schopen to zvládnout stejně jako já, když chce. Hodně lidí z anglicky hovořících

států nám říká, že poznají až v rozhovoru cizí přízvuk a větný syntax cizince, ale ve zpěvu se to tak nějak naposlouchalo samo k dokonalosti, že to i z té papuly leze po jejich.

Hmmm, poslouchám bluegrass léta a na mojím angličtině to tedy vidět není. Buď nemám sluch nebo nechci nebo nejspíš obojí. Ještě jeden dotaz na tohle téma, jak vidíš nikdy nekončící spory, zdali kopírovat zámořské či tuzemské vzory nebo se vydat na cestu vlastní tvorby.

Ať si zpívá každý jak chce a co chce a nikdo mu do toho nekecá, jestli se to někomu líbí, se ukáže.

Vyrábíš banja, která jsou mezi muzikanty velmi ceněna pro znamenitý zvuk, jak dlouho se stavbě nástrojů věnuješ? A děláš jenom banja?

Profesionálně od roku 2000, předtím jsem si udělal pár banj pro radost a hlavně abych měl na co hrát, a pak mě to nějak pohltilo. Chtěl jsem dosáhnout kvality předválečného Gibsona, jako každý stavitel, dnes bych raději, aby Gibson vůbec znovu vyráběl banja a třeba v malém a tak kvalitně, jako v jejich nejlepších letech a rád bych se na tom i nějak podílel, nevím jak, na to bych radil ještě nemám (věk :-)). Ale oni to teď asi neudělají, protože to by nebyl byznys, ale hraní si na historii a trademark a to oni udělají až z toho právě ten byznys bude koukat, nějak musejí nechat tu známku umřít, aby ji pak mohli pompézně zvednout z popela a prodat. Podobně, jako je to s muzikanty (Bill Monroe, Keith Whitley). Já si jen rád hraju, takže bych to udělal už teď. Když jsem začal hrát bluegrass na banjo, viděl jsem v dálce světelnou reklamu, na níž stálo Gibson a ne Stelling, Deering, Roll's ani Huber, prostě Gibson, z toho pro mě dechává Amerika. No, teď trochu dodejchává a snad ji asijská produkce nedonutí dodejchat. To proběhne tak, že se Amerika zcela izoluje a to i vůči nám, takže už mi do

toho bude prd.

Nepředpokládám, že mi prozradíš podrobnosti, nicméně obecně, máš nějaké speciální postupy a tajemství, která určují zvuk nástroje? A máš nějaké zvukové vzory kterých chceš dosáhnout?

Jak už jsem říkal, zvukový vzor je samozřejmě ten předválečný Gibson, nějaké konkrétní banjo, z těchto let nemám v merku, ohromují mne všechny, ale vždycky si pak řeknu, že je to těmi léty a Scruggs nahrál své nejlepší nahrávky na banjo zhruba deset let staré, tak hraju na poměrně nové nástroje také, svoje mám dvě, javorové asi čtyři roky staré a dvouleté mahagonové. Tajností je několik, ale obecně mám rád kovy od Pavla Křišťůfka a používám laky jako na housle, dost lidí říká, že je to pro banjo zbytečný, že tam nic ne-rezонуje. No, jejich věc, já říkám, že to funguje.

Braňo Blahovec říká, že osmdesát procent zvuku nástroje dělá hráč, co si o tom myslíš? A v souvislosti s tím, jaký vliv na zvuk má seřízení? Pamatuji, že třeba Milan s tím hrozně laboroval, já jsem ale moc změnu nezaznamenával, možná to neslyším.

Třeba nedávno jsem slyšel historku, jak se domlouval výrobce mandolin Nugget s Davidem Grismannem na výrobě nového nástroje pro Davida a ptal se ho, jaký by si přál tón. Grismann prý reagoval tak, ať udělá nejlepší nástroj co umí a tón nechá na něm... Seřízení nástroje znamená velmi mnoho zejména na banju, kde se dá poštelovat snad úplně všechno. Když někomu stavím nástroj, odhadnu přibližně jaký tón by se mu líbil, a pak nejradši finální setup dělám přímo s tím hráčem a doporučuji mu též několik návštěv znovu zpět v mé dílně, nebo někde, kde budu mít vercajk. Banjo se strašně mění, zejména když je nové a tak je třeba po měsíci, po půl roce a po roce znovu dát do kupy. Kdo se nestaví a umí šte-

lovat sám, ať jde do toho, ale radši to mám pod dozorem, aby se nestalo, že někdo za rok zjistí, že mu to nehraje, a nevěděl, že je to jen neseřizené.

Teď jeden můj zlomyslný dotaz, kdyby seděl za plentou dobrý banjista a zahrál na tři nebo čtyři znamenitá banja a jedno z nich byl Gibson z roku 1932, myslíš, že bys ho poznal?

To je těžko říct, nezkoušel jsem to. A mohl bych si na těch třech banjích zkusit jaký mají setup, teda vlastně si je prohlídnout? Se zavázanýma očima samozřejmě. Rozhodně bych pak byl schopen Ti říct, který z těch tónů se mi líbil.

Banjisty bude určitě zajímat, na jaké banjo hraješ, předpokládám tedy, že na nějaké svoje, jaké struny, náprstky a kapodastr používáš?

Svoje dvě banja už jsem popsal, proč dvě: každé má jinou barvu tónu a hodí se na něco jiného, javor je průraznější, dobrý, když hraje celá skupina na jeden mikrofon, mahagon má hezčí barvu na svůj sólový mikrofon. Struny nejradši Martin 10, 12, 14, 22, 10, vyhazuju čtrnáctku a dávám tam třináctku z jiné sady, abych měl lepší pocit na struně G. Sadu 10,12,13,22 jsem bohužel ještě neobjevil, tak někdo poradte, kdo ji dělá. Prstýnky National NP2 mosazné, palcový BlueChip J.D. Crowe model a kapodastr od Jirky Holoubka staršího do čtvrtého pražce, od pátého Shubb.

Můžeš prozradit jestli, jak často a jak cvičíš? Co takové ty ošklivé, zlé věci jako metronom? Když už jsem u toho, jakým způsobem a jak často zkoušíte s jednotlivými kapelami?

S metronomem jsme na tom podobně, nemám ho rád a už delší dobu ho nepoužívám, hodil se při cvičení rollů na začátku hraní a pak když jsem si uvědomil, jak důležitá je pravá ruka a dřel jsem na ní asi půl roku téměř samostatně, to byl metronom nutný. Teď už skoro necvičím, a když už,

tak bez metronomu. Cvičím, když si potřebuji připravit nějaké konkrétní skladby lépe, než když je hraju na autopilota. A s jednotlivými kapelami zkoušíme tak průměrně jednou do měsíce.

Kromě pikovaného banja hraješ také výborně clawhammer a navíc umíš bezvadně prstýnkovou kytaru, jak ses dostal k těmhle ne zcela obvyklým stylům hry?

Petr potřeboval učitele na dílně, tak jsem byl asi o dvě lekce před žáky. No, skoro to tak bylo, i když trochu jsem hrál oba styly dost dlouho předtím, ale jen zřídka, takže fakt, že jsem je měl učit na dílně, mi pomohl k utřídění znalostí v těchto oborech a rozšíření repertoáru před dílnou nejmíň o padesát procent.

Skromnost stranou, moc dobře si pamatují, jak jsi před čtrnácti lety vystříhl na naší první desku prstýnkovou kytaru v gospelu Preaching, Praying, Singing.

Tu si pamatuju dodnes, dobrá skladba.

Hráváš poměrně často v zahraničí, můžeš vzpomenout festivaly, na kterých jsi hrál v poslední době a co Tě na nich zaujalo? Můžeš případně festivaly porovnat s těmi, na kterých vystupuješ v Čechách?

Festivaly, to by bylo na dlouho, dáme další rozhovor? Namátkou jedna „drobnost“: I když je festival v nějaké běžně ne-anglicky hovořící zemi (Norsko, Holandsko), většinou mluvím k lidem všichni z podia anglicky, snad proto, že očekávají v publiku více zahraničních diváků, snad z úcty k zemi vzniku tohoto žánru. U nás se to neuchytí, máme dost důvodů, proč to nejde a znám je stejně dobře, jako Ty. Ale je to škoda, protože pak naznačujeme, že nečekáme ty zahraniční návštěvníky. Nebo mám rád, když kapela zahrave dva sety v rámci jednoho festivalu, jak to dělají ve Státech, nebo Skotsku,

odpoledne a večer, nebo zítra. Abych si mohl říct, že umějí hrát víc než jen tři čtvrtě hodiny, a furt to zní zajímavě. Pak vím, že se s takovými draky dá projevovat celá noc a bude to zábava, mají prostě repertoár a chuť se bavit, což je předzvěst, že to může být zábava pro publikum.

Máš pravdu, tohle je to opravdu téma na další dlouhý rozhovor, určitě bych se mu v budoucnosti nebránil, takže teď obrátíme list. Jakou muziku rád posloucháš dnes a co bys doporučil?

Poslouchám všechno, co se mi líbí, z poslední doby bych doporučil Infamous Stringdusters a občas si pustím někoho ze staré zástavby bluegrassu nebo country a trochu si chvilka popobřečím.

Sleduješ současný dění na bluegrassové scéně v USA a zaujalo Tě něco v poslední době?

Právě ti Stringdusteři. Víš, je moc kapel, kteří chtějí vypadat ležérně, protože je to moderní bych řekl, podle vzoru Old Crow Medicine Show, (Mumford and Sons, Hillbenders), jako že je to cool stát si takhle na pódiu a hrát si stuff, a myslet si, že mám groove, tady musím ta cizí slova použít, sorry :-). No jo, je to třeba pěkná písnička, ale trochu mě uráží ta interpretační laxnost, nechuť aranžovat, já jsem se v tom vždycky vyžíval a tak to mám rád i od jiných. Na druhou stranu třeba Punch Brothers už té techniky mají na můj vkus moc a přestávám to chápat, i když si je rád poslechnu. Stringdusters mají obojí vyvážené, dobrou matroš i techniku zpracování, tak to je moje krev.

Máš přehled i o českém, případně československém bluegrassovém dění a máš zde nějaké oblíbence?

Moc rád poslouchám Blackjack a Monogram, také mne bavil Reliéf, ale koho ne, že ano? Od

Ralpha s G-runs čekám vlastní materiál a těším se, až to přijde! Ostatní kapelky jsou fajn, někdy si poslechnu, jindy nemám náladu, tak jdu na pivko. Co mě hodně baví, je seskupení Garcia (Katka a Luboš Malina a jestli ještě fungují tak David Landštof, Adam Stivím a Petr Košumberský) to je kvalitní hudba, originální materiál, nebo originálně zpracovaná tradice z našeho břehu Atlantiku, a celkově svěží.

Jakou předpovídáš budoucnost bluegrassu v příštích letech, ať už u nás, v Evropě či v USA?

To bych se neptal Brandy, jsem pesimista a nerad patlám někomu med kolem huby. Řekněme, že bych rád, aby se mírně rozvíjel počet muzikantů a posluchačů a když to tak bude, sním svůj klobouk. Páč buďto to půjde pomalu do kytek, nebo někdo vyvolá nějaký boom a bude nám všem fajn, nepočítám však s mírným rozvojem v mezích zákona, ten je totiž neudržitelný.

Jejda, to jsou pesimistický myšlenky. Hlavně pro mě, já jsem velký příznivec mírného pokroku v mezích zákona. Opravdu to tak cítíš? Mně se zdá, že muzikanti pořád přibývají, možná ne nějaká kvanta, ale přibývají, i mladí, aspoň mi to tak připadá třeba z těch žáků na dílnách.

Lee mne loni požádal o vystupování v jejich společném dokumentu s filmačkou Sharou o českých banjistech a já tam vystupoval v podstatě jako nejmladší, vedle Marko Čermáka a Luboše Maliny. Prostě jsme nemohli najít banjistu kolem dvacítky, který by byl schopen popsat přístup své generace k bluegrassu. A přemýšlelo o tom, koho vybrat, dost lidí, tak sorry, asi jsme toho mladého talenta zazdili, neboť jinak prostě neexistuje. A z toho si pro sebe vyvozuju, že naše generace byla prostě silnější, nejen v bluegrassu. Ale na druhou stranu, rád bych se pletl.

Upřímně řečeno, najít někoho ve věku dvaceti let, kdo by vyjádřil názor své generace na cokoli, mi případně jako nesplnitelný úkol už ze své podstaty a to jak dneska, tak když bylo dvacet mně a mým vrstevníkům.

Aha, to jsem asi řekl moc náročně, vlastně nás nenapadl vůbec žádný banjista v tom věku, a máš pravdu, kolem dvacítky se těžko mluví, tak to bude tím.

Ještě v té souvislosti, já jsem vždycky považoval bluegrass za menšinový žánr ze své podstaty a nepřírozené mi naopak připadají občasně vlny okolo Beverly Hillbillies, Bonnie & Clyde nebo O Brother, Where Art Thou. Máš na mysli takový boom, nebo jaká je Tvoje představa?

Něco takového, jen se dohaduju, jestli ty filmy nenačasoval nějaký skvělejší producent, kterej vycítil tu vlnu, že jde nahoru a v tom momentě to spustil. Pro nás to vypadá, že ty vlny mohly být způsobeny těmi filmy, nebo seriály, ale být v době jejich vzniku na místě a znát náladu publika a jestli roste zájem, nebo klesá, možná bychom soudili jinak, že to prostě jsou jen přirozené vlny vzrůstu a poklesu zájmu, doprovázené některými vedlejšími efekty. Ale tvůrcem vzestupných vln jsou asi více lidé a jejich hudba, jako třeba Flatt se Scruggsem, Bob Dylan, Jerry Garcia, Gram Parsons, z novějších třeba Nickel Creek. Takováhle přirozené hudební vlny jsem myslel, ty mi vyhovují.

Že to někdo naplánoval a spustil, to si nemyslím. Já mám dojem, že tenkrát (nevím, jak dnes) to bylo právě naopak, vydavatelské firmy zkoušely kdesi a co bylo dobré, to se chytlo a pak to samozřejmě byznys tlačil dál. Aspoň tak mi to vyplývá ze všeho, co jsem o tom četl. Přesný opak dnešního postupu, kdy se něco uměle vytvoří a pak se to tak dlouho hustí do lidí, až se to nako-

nec jakoby chytne. Aspoň u nás, taky podle toho naše hudební scéna vypadá, hlavně tedy ta, co je v médiích...

Ano, na tom bychom se mohli shodnout. Ten obrácený postup jde prostě proti přirozené vlně a tím tu její amplitudu zarovnáva až do tvaru mírného pokroku,... ne, tak to bychom opravdu měli probírat někde jinde.

Haha, Ty máš na můj mírný pokrok nějak spadeno. Poslední otázka, zmínil ses o filmovém dokumentu o českých banjistech, to mi případně úžasný. Můžeš ten projekt víc přiblížit. A lze ho někde vidět nebo získat?

Vlastně by to mělo být takové povšechné vyprávění o českém bluegrassu s větším důrazem na banjisty, protože Lee nějak správně vytyčil, že zvuk banja je to, co všem našim i mnoha jejich bluegrassákům uhranulo nejdřív, i když se pak stali třeba kytaristy, nebo dobřisty. Tak ten důvod proč a kdy začali a nějaké další souvislosti se snažil Lee Bidgood se Sharou K. Lange zachytit. Ještě ten dokument nevyšel, ale už by to mělo být na spadnutí, dokonce v srpnu proběhl koncert v Johnson City, kde se hrál prý výhradně bluegrass československého původu a zavolali si k účinkování i Richarda Ciferského, který se tou dobou vyskytoval poblíž. Mne obzvláště těší, že jejich ředitel Univerzity ETSU, kytarista a zpěvák Dan Boner, si oblíbil moji skladbu When The Grasses On The Mountain Grow So Well a na tom koncerte ji zazpíval vedle dalších, daleko známějších věcí od Vyčítala, Křesťana, Kůse a tak. Záznam některých kousků z koncertu má být k dokumentu přidán a už by to mělo brzy vyjít. Takže zatím vím akorát to, že o tom existuje webová stránka pod odkazem <http://czechbluegrassdocumentary.weebly.com/>

Díky za rozhovor a ať se daří.

Moc díky Tobě, Brandy a zdravím všechny.

V srpnu 2012 se ptal Pavel Brandejs.

Allianz

generální partner

Rost'a Čapek uvádí:

Handmade Instruments
Čapek
HAND MADE

ŠPIČKOVÉ AKUSTICKÉ KONCERTY v OREA Hotelu Pyramida

Blue Highway (USA)

29. října 2012 v 17:00 a 20:00

**Divadlo Kopperník, OREA Hotel Pyramida
Bělohorská 24, Praha 6**

Informace na www.capek.us

Vstupenky v ceně od 350,- do 690,- objednávejte na iva@capek.us

Připravujeme:

15.10.2012 Banjo band Ivana Mládka - zlatá sestava 70.let
(Mládek-Gerendáš-Dědina-Pašek-Marek-Mrázek a další)

4.12.2012 Bluegrass Jamboree
Audie Blaylock & Redline (USA), Bearfoot (USA),
Caleb Klauer & Reeb Willms (USA)

16.3.2013 Evropský bluegrassový summit - Pete Wernick (USA) a další

hlavní partneři

OREA
HOTELS

REINVEST

muzikus.cz
SALE JANEK HROBIL ZOBOROVANÝ

KORŮNNÍ

HAVEL HOUSKA PARTNERS
SELECT
AUTOMOTIVE

BLUEGRASS NA MLEJNĚ

V sobotu 11.8. jsem v Lukách nad Jihlavou vstávala v 5.45 hod. na vlak s pocitem, že jsem se snad už úplně zbláznila. Jet až takovou dálku! Lehce poprchávalo a prognóza dle předpovědi na netu neslibovala nic optimistického. Odpoledne je pravděpodobnost deště až 70 %. Nebýt těch skvělých kapel, nevyšlela bych z postele.

Letos na Jandourkově BG mlejně hráli Flastr, 4band, Album, Blue Eyes, Fair Play Grass a Taverna.

Před odjezdem směr Libáň jsem si opět nenechala ujít procházku po Jičíně. Rumcajs s Mankou zvali na místní akce-prohlídka muzea, výstup na věž... Na náměstí byl trh. Za věží jsem objevila úžasnou pekárnu-čerstvé rohlíky, koláčky... mají otevřeno i v neděli. Jo, jo nejen „V Budějovicích by chtěl žít každý!“ V mobilu mám fotky města stejné krásné jako vloni.

Bus mě dovezl na křižovatku u Sedliště. Cestu jsem si pamatovala z předchozích dvou ročníků. A kdyby ne, byla skvěle značena skoro od Jičína!

Množství aut naznačovalo již z dálky, že je navráno. Ale zatím zde bylo asi 30 diváků. Hodně jich přišlo až později odpoledne. Lavice se od 14 hod zaplňovaly postupně a okolo 17 hod bylo „plno“.

Album (foto: Mušina)

Celková atmosféra festivalu byla jako v minulých ročnících pohodová, kapely hrály a pěly jako o život. Jamovalo se až do rána. Někteří vytrvalci ani nešli spát a ještě nás ráno budili. Vidí, Nikčo!

Tato akce má skvělé zázemí. Tzv. „Suchou i mokrou variantu.“ Dá se přespat i na půdě, kde jsou palandy.

Počasí letos vyšlo báječně. Mraky nás sice trochu děsily, ale nakonec byla jen jedna malá přeháňka.

Jo, a měli tady dokonce i točenou Plzeň. Což vysoce hodnotím!

Abych jen nechválila. Trochu bych se pro příště víc zaměřila na občerstvení. Chápu, že je těžké, odhadnout, kdo a kolik lidí přijde. Ale pokud někam jedu na „celý“ den, tak mi výběr klobása, párek, buřtguláš z párků a večer chleba se sádlem, přijde trošku málo. Alespoň česnečku, guláš z masa nebo hermelín! Pak jednomu lezou ty uzeniny i ušima, zvlášť když je moc nemusí nebo nemůže.

Moc se těším na příští ročník! Přijďte také, bylo, je a bude tu skvěle!

Lenka Veselá

Mlejn (foto: Mušina)

Bluegrass Party

Když mi můj kapelní kolega oznámil, že chce dělat vlastní festival, lehce jsem se v duchu pousmál a pomyslel si něco o bláhových nadšencích, naivitě a něco na způsob „těch už tady bylo“. Nějakou dobu jsem mlčky přihlížel jeho počátečním snahám a pokusům „jak na to“, které se postupně měnily v odhodlání „já se odradit nenechám“ a nakonec jsem s otevřenou pusou sledoval jeho kroky s myšlenkou „ty ses do toho ale obul“. Výsledkem jeho sebehecování, odříkání si ostatních rozkoší života a věnování veškerého volného času za posledních několik měsíců do přípravy bylo získání podpory města, široké spektrum sponzorů, ochotný štáb nadšenců, kteří celou akci zastřešili, kvalitní kapely a čisté „toi-toiky“.

Teď už zbývalo pouze jediné, celou akci odstartovat a modlit se za návštěvnost spolu s krásným počasím.....a vskutku, po hodnotném úplatku meteorologů několika sedmičkami vína byly prosby vyslyšeny a festival odstartoval dokonce za řádného příspěvku slunečních paprsků. Odpolední siestu si užili především ti později narození, pro které zde bylo milé překvapení v podobě klasického loutkového divadla, jízdy na koních, různých soutěží a opravdu bohatě pojaté občerstvení. Toho ostatně využili v pozdějších hodinách i davy žízničných diváků, pokud se ovšem ještě v tomto případě dá hovořit o občerstvování.

Moderování celého festivalu se ochotně ujal Jiří Holoubek a hned v prvních větách zmínil údiv a odvalu nad vznikem dalšího festivalu v dnešní nepřející době, kdy mnoho podobných akcí mizí do nenávratna a jiné skomírají na malou návštěvnost. Popřál zdar a mnoho diváků, za což mu děkuji, protože se jeho přání do puntíku naplnila. Nemalou měrou k tomu samozřejmě přispěl výběr kapel, který nebyl splácán ze zá-

plat, ale byl ušit přímo ze sametu. Na začátku nás zaskočila neúčast osvědčené sestavy Kvintet Písek, kterou úspěšně nahradil narychlo pozvaný old-timový Trativod z Mělníka, posílený částí ostravského Goodwilu. Po nich se na prknech objevilo litoměřické dívčí sdružení Od plotny skok, které nás přesvědčilo především o kvalitě svých vokálů a potěšilo příznivce jazyka českého. Po nich na nás svůj autentický tradiční bluegrass vysypali budějovičtí Giant Mountain Band. Musím přiznat, že pro tyto hochy mám v určitých situacích zvláštní slabost a myslím, že reakce publika hovořila podobně. Jako čtvrtá divákům předvedla své osobité songy naše skoro-pražská kapela Twisted Timber a skoro celé vystoupení bylo věnováno prezentaci a křtu našeho čerstvého debutového CD s názvem „Freeride of Our Lives“. Kmotrovské křtící podpory se ujal Slávek Hanzlík a bratři Jahodové, za což jim tímto děkuje.

Festival se pomalu přehoupl do druhé poloviny a už teď bylo jasné, že neumře na kurděje z nedostatku diváků (těch se při konečném sčítání na festivalu ukázalo na osmsset). V druhé části jsme mohli slyšet taková esa jako G-runs'n'Roses, kteří se později, po jak jinak než špičkovém vystoupení, vrhli s neutuchajícím nábojem na podporu večerně-ranního jamu. Dále nás opět přesvědčila o svých vokálních a instrumentálních kvalitách skupina Modrotisk. Velký dík patří nepříliš často vystupujícímu virtuóznímu triu kamarádů v sestavě Jahoda-Hanzlík-Jahoda, ve kterém nám Slávek Hanzlík spolu s „Jahodími bratry“ vzali chuť cvičit:-). Můj velký obdiv a dík za účast zasluhuje poslední kapela, která splnila funkci pověstné třesničky na dortu. Legendární Blanket, který kraluje na naší bluegrassové scéně několik desítek let, uzavřel festival za mohutného aplausu a příválu povinných předávků.

Jednou z věcí, kterou si tato akce vzala za úkol,

byla eliminace úprkovosti kapel aneb zrušení hesla „odehrát a odjet“. Musím říci, že k mému milému překvapení většina kapel zůstala a dala vzniknout hned několika jamům, které si svoji úroveň (zvláště pak v ranních hodinách) nezahladily leckterým špičkovým pódiovým vystoupením.

Mé díky patří samozřejmě i za neobyčejně kvalitní zvuk, o který se po celou dobu akce staral

Vláda Wildt, dále všem organizačním složkám, sponzorům a především vám divákům, vaší ochotě přijít a bavit se. Myslím, že letošní báječná atmosféra bude dostatečným lákadlem pro příští ročníky, i pro ty, kdo letošní akci propásli. A jedno si přiznejme: nebude nikterak lehké ji příští rok trumfnout:-).

Pavel Bařina

Konec Monogramu v Čechách?

Asi před šesti lety na jednom jamu Koza povídá: „Přijďte všichni ve čtvrtek podpořit Monogram k Vodárně!“ Poslouchala-zнала jsem Bluegrass asi rok a „Monogram“ mi absolutně nic neřikal! Hned druhý den jsem si zadala výraz na netu k vyhledání a skutečně jsem našla Monogram, ale ten druhý. Nějak jsem zíraje na foto kapely nechápala Kozovo „kluci“.

Ve čtvrtek, důvěřujíc vkusu kamaráda, jsem dorazila do Klubu U Vodárny. A tak začala moje „Monogram éra“. Kluci hráli úžasně a z jejich hudby vyzařovalo něco víc. Všechny splíny se v jejich hudbě rozpustily! Od toho dne jsem se stala členkou neoficiálního Fan klubu Monogram.

Neváhám jet i stovky kilometrů, abych je slyšela!

Bohužel, časy se mění, život jde dál, něco ovlivníme, něco ne.... Včera (24.9.2012) byl U Vodárny a vůbec, poslední koncert kapely. Všichni doufáme, věříme, přejeme si, aby ještě třeba za čas byl. Přejeme klukům moc štěstí a skvělého hraní!

Tak „skončila“ 22 letá éra kapely, jejíž CD dostala ode mě sestra s věnováním: „Sestře Martě k narozeninám CD od kapely, jejíž hudba hřeje jako láska a láska je život!“

Lenka Veselá

Skupina Album vás zve na další

BLUEGRASS FEST

13.10.2012 od 18 hodin
U BIZONA v Chomutově

Zengerova 4105, 430 03 Chomutov
tel: 723 474 011, e-mail: KlubuBizona@email.cz

hrají: **Album** Chomutov

Pražce Luka nad Jihlavou

Revaband Chomutov

Twisted Timber Praha

Handl Jablonec nad Nisou

Dvacáté první Jamboree Strakonice

Letošní Jamboree Strakonice bylo ve znamení vzpomínání na začátky a období ranného rozkvětu českého bluegrassu. Těšila jsem se také na kapely, které jsem kvůli své emigraci ještě nikdy neměla možnost vidět na živo, a znala je pouze z nahrávek propašovaných přes železnou oponu, či z desek.

Festival zahájila v pátek 25. května 2012 o půl osmé jedna z nich – skupina **Riding Hoppers**, písní Old Joe Clark. Kapela je složená z torz legendárních severočeských kapel **Bluegrass Hoppers** (založené v roce 1967 a později přejmenovaných na Fešáky) zastoupených nestorem české bluegrassové kytary a kapelníkem Karlem Poláčkem a **Riders** (od roku 1972), s banjistou Tomášem Šperkem a houslistou Jirkou Jandáskem. Na basu hrál Jirka Černý a foukačku a bubínky obsluhoval Láďa Polesný. Zahráli nám také několik písniček Kapitána Kida a poslední byla trampská Je sobota v kapse mam prachy.

Další legenda **Sem Tam** byla pro změnu z jižních Čech. Tato skupina vnikla před jedenácti lety a prošla jí spousta skvělých muzikantů, například Jarda Matějů, Tonda Hlaváč, Jirka Smrž a dvě zpěvačky – záhadně zmizelá Pavlína Braunová a Pavlína Jíšová. Kapelníkovi a houslistovi Lubošovi Markovi se je podařilo, jistě nejen k mé radosti, znovuvzkřít v sestavě Vojta Zicha – banjo, Luboš Maškara – kytara, Prokop Saidl – basa, Pepa Pospíšil – mandolína a to nejlepší nakonec – zpěvačky Lenka Jackschová-Huzsárová, a Miša Krmíčková–Hálková. Kapela se mi líbí již od roku 1990, když jsem je poprvé viděla ve Švýcarsku. Zaspívali nám jak staré hity, tak nové písničky a moc se těším, že je zase někdy brzy někde uvidím. Také se již nemůžu dočkat jejich nového cédéčka.

Banjo Band Ivana Mládka snad ani předsta-

vat nemusím. Sklidili zasloužený potlesk a pochopitelně museli i přidat svůj velký hit – Jožin z bažin...

Blanket vznikl v roce 1982 a tak letos slaví své třicáté narozeniny. Zahájili písní Otevři dveře do kořán a spousta dalších nádherných následovala. Hrají ve staré sestavě: Petr Kus – mandolína, Milan Menda – kytara, Antonius Timiopulos – basa a na banjo si s nimi zahrál Michal Novák z Kvintetu. Ten ale byl asi před těmi třiceti lety ještě v plenkách.

Taxmeni zahájili dodnes aktuální písní Jiřího „George“ Fallady, který se podílel asi na devadesáti procentech jejich textů, Neberte nám naši viru z roku 1964. Měli obrovský úspěch. Kapela vznikla již v roce 1970 a časem museli změnit svůj název na Krajánky. Také jsem již někdy v sedmdesátých letech dostala jejich desku Z pastvin velkoměsta. V roce 1979 na pár let zmizeli ze scény, aby se tam v druhé polovině osmdesátých let opět jako Taxmeni vrátili. Svůj hudební styl nazvali „Military country“. Kapelu tvoří Jarda Čvančara banjo, Vráťa Vyskočil s nádherným basbarytonem, Luděk Kodrle, Jindra Vrbenský, Karel Mrkvička a Milan Křištof. V paměti mi zůstala jejich písnička Srdce v ruce mam.

Následovali výborní **Copáci** z Plzně a na dobrou noc nám jako poslední zahráli **Poutníci**.

Sobotu začal na hradním nádvoří o půl jedenácté dopoledne **Bluegrass session No. 12**.

Měli jsme možnost vidět rodinou kapelu **Luňáčkové**, výborný **Goodwill**, který letos v Holandsku získal hrdý titul evropská bluegrassová kapela roku, **Grass Road**, jako jedna z mála kapel hned se dvěma muzikantkami, banjistkou a baskytaristkou. Jejich kapelník a kytarista je

Petr Třebický junior. **Flash Back** mne upoutal nádhernými texty, **Honza Bican a Sešlí přátelé** je sestava, ve které se prý již vystřídalo aspoň třicet pět muzikantů ze dvaceti různých kapel. Moc sešle zrovna nevypadali, tak se asi fakt jenom sešli a předvedli nám také trochu old-time music.

Twisted Timber je sestava kolem mandolinistky Zuzky Liškové, která se obří mírou podílí na kapelní tvorbě. Jejich houslista Matt je rodilý Američan. Byli správně oblečení do parného léta. Hoši celí v bílém a mezi nimi jako růže Zuzana v rudých šatech. Následovala **Blue Gate** s frontmankou Ilonou Leichtovou. Program na nádvoří, kterým nás provázel **Zdeněk Schwager**, uzavírala jedna z nejlepších evropských kapel, **Red Wine** z Itálie.

Hlavní program začínal opět na letním kině ve čtyři odpoledne. Dvojice moderátorů, **Míša Leicht** a **Rosta Čapek**, nám jako obvykle s humorem jim vlastním krátila dlouhou chvíli o přestávkách, kdy se skupiny zvučily.

Jako první jsme měli možnost vidět nádherně zpívající **Kvintet** z Pisku. Tuto sestavu kolem bratří Nováků sleduji již od jejich úplných začátků před devatenácti lety a líbí se mi čím dál tím víc, moc příjemná muzika.

První legendou podvečera byla kapela **Zvonky**, s bratry Kryštofkovými, Jardou Chmelem a Richardem Hamouzem. Zavzpomínali si na staré zlaté časy, když jim bylo osmnáct a hrávali v sedmdesátých letech v Malostranské Besedě. Míša Leicht prohlásil, že je poprvé viděl, když mu bylo asi čtrnáct a že právě oni tehdy ovlivnili jeho další hudební vývoj.

Moc jsem se těšila, že konečně opět uvidím legendární šumperskou newgrassovou kapelu **BG Nova**, dvojnásobné vítěze Porty z osmdesá-

tých let. Skupina se po dvaceti letech znovu dala dohromady před čtyřmi lety v původním složení, bohužel bez banjisty Milana Žourka, který i s rodinou tragicky zahynul na cestě z dovolené pod koly ruského vojenského nákladáku, těsně před Sametovou revolucí v roce 1989. Po jeho odchodu se rozpadli a na počest jeho památky vznikl festival Šumperské pomněnky. Také nám jeho Pomněnky a spoustu jiných písniček zahráli.

Rough and Rocky Road je pro změnu úplně nová a výborná česko-slovenská kapela. Ty vám představím, neb o nich určitě ještě hodně uslyšíte. Na dobro hraje Henrich Novák, na kytaru nádherně zpívající Martin Vitásek, který se také ve velké míře podílí na jejich tvorbě, na banjo hraje Zdeněk Roh, Vlado Križan na druhou kytaru a Erik Banič na basu. Poprvé jsem je viděla dva dny před strakonickým Jamboree v Praze, na koncertě mistrů akustické kytary.

Také následujícího kanadského písničkáře **Paula O' Briena** jsem viděla na zmíněném čtvrtčním pražském koncertě i s jeho dcerou Milly. Tam se seznámili s mandolinistou od Red Wine Martinem Coppo. Na Jamboree si ho přizvali do své kapely. Zahájili písni Darella Scotta napsanou pro jeho dceru, která odjela studovat na universitu a Paul ji věnoval své přítomné dceři, která taky studuje na univerzitě, také nám ji spolu zazpívali. Husí kůže mi naskočila u písni **FALLING SLOWLY** od Markety Irglové a Glena Hansarda. Postupně se ke kapele přidali kytarista Ondra Kozák a basista Erik Banič. Jako ve čtvrtek se nakonec rozezněl celý areál nádhernou písni Leonarda Cohena **Hallelujah** a spousta lidí měla slzy v očích.

I další kapela byla pro mne premiéra. Ilona Leichtová si prý splnila svůj sen a představila nám svou **Crosscountry**. Jejich CD má prý vyjít v červenci, už se na něj těším! Zahráli nám spoustu krásných písni, v paměti mi utkvěla **OBEJMI MNE, LÍBEJ MNE** či **STRAŽ TVÝCH SNŮ**. Nádherné bylo manželské

dueto s Míšou, kde se zpívalo „... tak nalejvej at vím kam až může víno dozrát...“. Napsal to prý Jirka Mašek, toho jsem s nimi poprvé viděla na jevišti jako kytaristu, znám ho léta jako zvukaře Druhé Trávy. Také Zuzka Mašková s nimi hraje na klávesy.

Italskou kapelu **Red Wine** jsme viděli již odpoledne. Patří k evropským bluegrassovým legendám, vznikli již v roce 1978 a skoro tak dlouho je znám i já. Výborní jako vždy. Na Jamboree ve Strakonících si už jednou zahráli, asi před patnácti lety. Ještě z toho mám fotky. Neopomněli zahrát také pár italských písní, které jako vždy měly největší úspěch.

Roberta Křesťana a Druhou Trávu také snad představitel nemusím. Kdo by je neznal, perfektní jako vždycky.

K nejnovějším kapelám patří československá **East-West**. I oni hráli na čtvrtěčném pražském koncertě, ještě s hostujícím Stankem Palúchem na housle. Strakonice je zažily ve standardní sestavě. Hlavní zpěvák a kytarista této sestavy Míšo Vavro zahájil jejich vystoupení písní Petera Rowana **Hobo Song**. Další členové jsou banjista Filip Baťo, Ondra Kozák střídá mandolínu

a housle, Erik Banič na basu. Také se rychle zařadili k mým oblíbencům.

Závěr festivalu patřil již tradičně **Modrotisku**. Bylo již dlouho po půlnoci a zdálo se mi, že časem nějak ubývá jejich tančících fanynek. Po chvíli se ale prostor před jevištěm zaplnil křepčícími postavami, a do reje jsem byla vtáhnutá skoro násilím i já. Ještě teď sotva dechu popadám. Ale tradice nebyla přerušena.

Nádherný festival pomalu a důstojně doznával na sejšnech v Bílé růži či v Country klubu na náměstí. Úderem čtvrté jsem na ubytovně padla za vlast.

Díky patří dramaturgovi Petrovi Kuklíkovi, ředitelce Evě Dresslerové a Městskému kulturnímu středisku ve Strakonících. Bohužel přesto, že letos bylo nádherné počasí a festival se po letech obešel bez bouří a deště, přijelo poměrně málo diváků. Podepsala se na tom, jako i na jiných akcích po celé Evropě nynější mizerná ekonomická situace. Můžeme jen doufat, že bude zase líp a festival se bude konat i nadále.

Lilly Pavlak

13. července 2012

Mezinárodní bluegrassový festival v La Roche-sur-Foron 2012

V půvabném středověkém francouzském městečku La Roche-sur-Foron na úpatí Savojských Alp se letos již po sedmé konal největší evropský bluegrassový festival. Předcházela mu třídní bluegrassová dílna od úterý 31. července do čtvrtka. Lektoři byli z americké kapely Hickory Project plus několik špičkových francouzských muzikantů.

Jela jsem jako vždy se svými německými přáteli již ve středu. Bylo nádherné počasí a na dálnici žádné nákladáky, neb Švýcarsko slaví 1. srpna svůj státní svátek (1. srpna 1291 se na louce Rütli sešli zástupci tří lesních kantonů Uri, Schwyz a Unterwalden a vytvořili „Věčný spolek“ a položili tím základy k pozdější švýcarské konfederaci).

Do La Roche jsme dorazili odpoledne, ubytovali se jako vždy v katolickém internátě, trochu si odpočinuli a večer vyrazili do města, které již hučelo bluegrassem. Hrál se skoro před každou hospůdkou, či kavárnou. Tak všude chvilku naslouchat, či se pozdravit s kamarády. Skončili jsme u hospody, kde hrála výborná mladá a temperamentní old-timová americká kapela Bearfoot. Sešly se kolem pěkné davy. Pak se začalo blýskat a spadly první kapky, tak honem „domů“. Z dálky bylo slyšet střídavě hrom a rány od ohňostrojí. Vítr je zřejmě přinášel asi ze Ženevy, která je vzdušnou čarou poměrně nedaleko. Bouřka se rychle přehnala a tak se podívat co se kde děje. Před ubytovnou jamovala má oblíbená holandská kapela Lazy Tater. Přála jsem si sice jen ukolébavku na dobrou noc, ale hráli tak nádherně, že z mého úmyslu jit spát záhy sešlo.

Ve čtvrtek jsme se po snídani vydali na výlet do

nedalekého starobylého městečka Annecy. Mí přátelé chodí rádi pomalu, brzo jsem se od nich trhla, abych toho viděla co nejvíc. Na rozdíl od nich běhám skoro klusem. A k vidění tam toho bylo opravdu spousta. Napřed jsem si vyběhla na hrad, prolezla tamní rozsáhlé museum a potom procházela uličky a kostely ve starém městě. Herberta & spol. jsem našla v hospůdce, kde se nikdo neměl k tomu, aby mi přinesl objednané pivo, neb byl čas oběda a tam kdo nejí, má smůlu – jo sladká Francie. Stalo se mi to stejně předešlý večer s kávou ve třech různých lokálech, tak pivo šlo stranou a dál běhat po památkách. Auto bylo zaparkované na čtyři hodiny v přístavu, tak pak ještě pobíhat kolem toho nádherného jezera, a natočit si do flašky ze studny vodu, místo toho piva, co na něj byla chuť. Klobouk jsem zapomněla na ubytovně a bylo asi 33 ve stínu, který se povětšinou nekonal.

Po páté na festivalový plácek a v šest večer to vypuklo. Na podiu se shromáždili všichni účastníci třídní bluegrassové dílny, která festivalu předcházela a předvedli nám svůj minikoncert. Hrdí lektoři je pozorovali a povzbuzovali. První oficiální kapela byli Francouzi **Bluegrass Deluxe** – standardní klasika. Irské **Watery Hill Boys** jsme také měli možnost už vidět včera ve městě. Další **Tildon Krauz** (USA/F) nazývají svůj hudební styl Rabbit Folk, moc mne ale ta jejich „zaječí“ muzika nenadchla. Zato mí staří známí **Hickory Project** z Pennsylvanie, to bylo jinší kafe. Výborní jako vždy, ať ve zpěvu, či v rychlých instrumentálcích. Ne nadarmo si je tam každoročně zvou jako lektory na dílnu. Škoda, že chyběli basák Steve Belcher a banjista Billy Gilmore, ale na basu výborně hrála a zpívala Jillian, partnerka jejich šéfa a mandolinisty Anthonyho Hanningha-

ma. Kytarista Mark Morris a houslista Coleman Smith zářili jako obvykle jak pravé hvězdy. Jméno banjisty jsem už zapoměla. Festival skončil před půlnocí. Nebyla jsem nějak ve své kůži, tak jsem šla poměrně brzo spát. Moc jsem toho ale nenaspala, neb byl úplněk. Mé vlčí pudy z minulého života mi v ty noci nedají spát.

Ráno po snídani se mnou začal točit svět a nebyla jsem schopna skoro vstát, před očima černo. Trošku jsem byla vyděšená, neb podobné stavy neznám. Ač jsem se chystala na středověkou věž – rozhlednu a do svého oblíbeného zámeckého parku, kde každoročně trávím několik hodin chozením po přilehlých lesích, po pár pokusech dojít z ubytovny aspoň k bráně jsem to vzdala. **Lazy Tater** se o mne vzorně starali, nosili mi chladné nápoje, meloun a slané dobrůtky. Odpoledne si dát dvacet. Trošku jsem to asi s tím včerejším sluníčkem přehnal. Do večera už mi bylo ale líp a mohla jsem opět chodit. A pak už na mne čekaly pracovní povinnosti člena desetičlenné mezinárodní poroty.

Festival začínal opět v šest a otvírala ho vynikající česká skupina **BG Bazar**. Zpívali napůl česky, napůl anglicky, premiérou pro mě byla výborná

zpěvačka Alena Vítová. V repertoáru mají mnoho písní od kytaristy a banjisty Jardy Handlíře, který hraje jak s nimi, tak i s Handlem a proto mohla soutěžit jen jedna z nich. Škoda, měli obrovský úspěch, snad se jim to povede za rok.

První soutěžící byla nová československá kapela **East-West**, kolem slovenského kytarového mága Miška Vavra a Ondry Kozáka, který ovládá mandolinu i kytaru stejnou měrou. Na banjo Filip Baťa a na basu Erik Banič. Pěkně to rozjeli a lid žasnul nad jejich perfektní muzikou. Mnozí (pochopitelně i já) je typovali na vítěze. Další v řadě byli Maďaři **Poa Pratensis**, se dvěma Slováky, dobřistkou Adrienn Body a banjistou Milanem Ikhardem. Jejich zpěvačka Katrin Dabous má přímo andělský hlas. Nemají rádi smutné negativní písničky a jejich muzika je velice osvěžující. Hrávají poměrně často i v Česku. Ale už jsem je zažila v lepší kondici, asi nebyl zrovna jejich den. **Lazy Tater**, má nejmilejší holandská kapela se loni umístila na třetím místě, letos jim to šlo ještě líp. Jejich lead zpěvák Ronnie Snippe má nádherný hlas a celá kapela krásné vokály, moc ráda je poslouchám a znám je už léta. Po nich nastoupila americká old-timeová kapela **Bear-foot**, která to roztočila ve městě ve středu večer.

Hickory Project (foto: Lilka Pavlak)

Na podiu byli už trochu učesanější a něco mi tam chybělo, když měl každý z nich před sebou mikrofon. Nejvíc se mi líbila jejich houslistka Angela Oudean a zpěvačka Nora Jane Struthers. Kapela pochází z Aljašky, nyní mají sídlo v Nashvillu. Viděla jsem je tam vloni na podzim v trosku jiné sestavě. Největším zážitkem pozdního večera byla francouzská, tedy spíš mezinárodní **Turquoise**, kde místo zaneprázdněného Christiana Segureta hostoval italský mandolinista Martino Coppo z Red Wine. Zpěvačka Natalie Shelar je původně z Arizony, na kytaru hraje Jeanmarie Pieschuitta a na banjo jeden z nejlepších francouzských banjistů Jean-Marc Delon (známý z legendární kapely Bluegrass 43). Kapelu znají i v Americe, jsou to napůl profíci. Senzace! Museli přidávat, což jim jako poslední kapele bylo dopřáno. Jinak to přísný časový rozvrh obvykle nedovolí. Tentokrát žádné veselení po koncertě, čekal na náš náročný den.

V jedenáct jsme jako porotci byli pozvaní s festivalovými hvězdami na radnici ke starostovi. Je to každoroční sláva s malou recepcí a oficiálními řečmi. Starosta, který před sedmi lety ještě neměl ponětí co je to bluegrass, se dnes stal našťást jeho největším stoupencem a celé město během festivalu bluegrassem žije. Letos už měli přes sto osmdesát dobrovolných pomocníků, kde jinde se to najde?

Sobotní program začínal v poledne. Zahajovala maďarská skupina **Acoustic Processing Unit** a po nich následovala česká **Giant Mountains Band** s americkým frontmanem Lucienem Holmesem. Ti také měli na to soutěžit, ale co se dá dělat, vzali jenom deset kapel. Byli výborní a všem vyrazili dech, neb jednu americkou písničku zazpívali přeloženou do francouzštiny. Obecenstvo se mohlo upleskat. Jde vám to super, hoši! Holandanka **Liz Meesters** si místo ohlášené kapely přivedla pár přátel. Pěkné, ale nic moc. **Lonesome Day**, jejichž jádro tvoří ky-

tarista Jean Paul Raffin a harmonikářka a zpěvačka Marion Thebault hráli místo Nashville Airplane, kteří nemohli přijet. Přivedli posilu, banjistu a mandolinistu a moc se líbili. Jako duo jsme je také zažili ve středu ve městě. Zahráli set na hlavní scéně a pak se přesunuli zahrát do pavilonu, kde probíhal program pro děti. Následovala přestávka, během které se v hudební škole konal Master Workshop. Obvykle to bývají dílny pro jednotlivé nástroje, ale tentokrát to bylo pojaté jako setkání tváří v tvář s festivalovými hvězdami. Byly tam kapely Ronnie Bowman Band, Hickory Project a spousta jiných muzikantů odpovídala na otázky publika a sem tam i něco zahráli a zazpívali.

Po přestávce jsem byla jsem zvědavá na legendární ruskou kapelu **Kukuřiza**, jejichž vznik se datuje již do druhé poloviny sedmdesátých let. Přemýšlela o tom, zda tam vůbec někdo z té bývalé sestavy zůstal. Peter Rowan vždy básnil o jejich zpěvačce. Nevím jak v Čechách, ale v Americe je v devadesátých letech znal kde kdo. Zahráli nějaké country a pár ruských písní. První sobotní soutěžící, italský **Bluegrass Stuff** kolem mandolinového virtuosa Massima Gatti se na svoje vystoupení pečlivě připravil. Muzikanti byli nádherně oblečení do různobarevných sak a moc jim to slušelo. Bohužel vystoupení jejich nové sestavy něco chybělo. Nejen ten tanec kolem mikrofonu. Nějak se jim nedařil ten správný kontakt s obecenstvem, jedním slovem mne zklamali. Zato Slovenská kapela **Candy Floss** (taky jsem již o nich několikrát psala) se dvěma zpěvačkami Patricií Pivoluskovou a Simonou Smidtovou, která hraje výborně na banjo, kytaristou Dušanem Hroncem, snad nejlepším slovenským mandolinistou Michalem Barokem a vynikajícím houslistou Michalem Kováčem a Antonem Narodou na basu zaujala obecenstvo na první pohled. Nádherně zpívají i hrají, je radost se na ně dívat i je poslouchat. Jasní favorité! Legendární belgická kapela **Sons of Navarone** patří už dlouhá léta

k mým nejoblíbenějším. Loni jsem je typovala na vítěze, ale kvůli nemoci nakonec nemohli přijet, o to víc jsem jim držela palce letos. Nádherně zpívají i hrají a také je radost na ně koukat, zkrátka byli vynikající. Jejich mandolinistu Thierryho Schoysmana jste již měli možnost vidět jako banjistu kapely Rawhide ve Strakonících, na kytaru hraje Jef van Peer, na basu Quido Bos a na banjo Eugene O'Brien.

Slavnostní ohňostroj byl původně plánovaný na konec festivalu v neděli v noci. Kvůli děsně nepříznivé předpovědi počasí ho pořadající přeložili na sobotu a tak vypukl úderem desáté. Jeden z nejkrásnějších, které jsem kdy zažila. Rake ty lítaly za hudebního doprovodu nádherného Appalachian Concerto od Krüger Brothers. Ještě teď mám husí kůži, když si na to vzpomenu, magický moment.

A už zde byly hlavní hvězdy ze zámoří, **Ronnie Bowman Band**. Ronnie je nejenom vynikající zpěvák, ale hlavně píše nádherné písničky a výborně hraje na kytaru, jeho žena Garnet s ním zpívá, banjista Cory Walker hrál donedávna se Sierrou Hull. Kapelu doplňuje mandolinista Chris Webb a basák Greg Martin. Zahráli nám spoustu Ronnieho hitů, jako COLD VIRGINIA NIGHT, MAN I TRY TO BE, THREE RUSTY NAILS a další, nádhera. Ke konci jejich setu se začalo blýskat. Konečně, už po půlnoci nastoupili lonšší vítězové, česká kapela **Blackjack**. Nebe se otevřelo a vylilo na nás kýble vody a většina obecenstva se prchla schovat. Přesně jako když vloni začali hrát předlonští vítězové, G-Runs'n Roses... Pak přšelo celou noc a letos to dopadlo úplně stejně, zřejmě tamní nebe nějak těm vítězům nepřeje.

V neděli ráno v devět hráli v kostele na mši Bluegrass Stuff, ale kvůli balení jsme to nestihli. Ještě pořád přšelo, ale během snídaně ze šedých mraků začalo trochu prosvítat modro. Vyjeli jsme včas, abychom určitě nepromeškali první

polední kapelu. Moc jsem na ně byla zvědavá a mé očekávání ještě překonali. **Dvorak Bluegrass String Quartet** hrají ve složení Raphaél Mailliet – housle, Gil Lechanal- basa, Giles Rezard – banjo a Dorian Ricaux – kytara a mandolína. Učarovala jim Novosvětská symfonie Antonína Dvořáka a hlavně jeho Americký quartet F-dur, který vznikl během Dvořákovy návštěvy Spojených Států v roce 1893. (Před několika lety jsem se tam vydala po jeho stopách a navštívila mimo jiné americké městečko Spillville v Iowě, kde je dodnes silná česká komunita, a na Dvořáka s láskou vzpomínají. Tak také toto dílo vzniklo. Měla jsem v úmyslu o té návštěvě a starých českých komunitách v Minnesote, Illinois, Chicagu, Iowě či v Severní Karolíně něco napsat, ale ještě mi na to nevyšel čas. Materiálu mám spousty, snad se k tomu někdy dokopu. Lítám pravidelně do Ameriky od sedmdesátých let, ale poprvé jsem tehdy objevila staré krajany a Sokoly, kteří dodržují tradice už více než sto let.) Každopádně kapela zahrála AMERICKÝ QUARTET o čtyřech větvích (původně pro dvoje housle, violu a cello) v bluegrassovém obsazení. Zahájili skladbou CHEYENE a pak již přišel na řadu koncert. Přestávky mezi jednotlivými větvemi prokládali americkými bluegrassovými a či western-swingovými skladbami. Měla jsem celou dobu husí kůži a na festivalovém plácku by bylo snad slyšet spadnou jehlu. Jako jediná kapela měli standing ovations – potlesk ve stoje a byl jim dovolen přírůstek. Myslím, že by to byla bomba na každém českém festivalu. Pořadatelé, kdo byste měli zájem, dejte mi vědet. Hoši by si rádi zahráli v pravém domově Antonína Dvořáka. Kromě koncertu Krüger Brothers jsem takovou nádhernou klasiku na festivale ještě nezažila. Po nich nastoupili jediní Švýcaři – **Bluegrass Family**, která hraje už 36 let. Moc se líbili. První soutěžní kapela byl rakousko-český **New River Train** s banjistou Tarasem Ševčíkem z Bad Ischlu, Mildou Tomanem a Michalem a Filipem Hromčíkovými z Brna (otec a syn). Nádherné vokály, reper-

toár dalece přesahující bluegrass, udělali si tam spousty nových fanoušků. Další kapela byla francouzská **Grassy Point**, veteráni slavného festivalu v Toulouse před třiceti lety. Myslím že letos to byla ta nejslabší sestava. Zato český **Handl** pěkně přivedl publikum do varu, krásné aranže, výborná instrumentální práce a nádherné vokály. Lenka Krausova zářila jak sluníčko, zpívala jak slavice, předvedla nám super basové sólo a jak se hraje na basu lžičkou. Radim Duda dělal divy s mandolínou, Jardu Žantu si snad někdo pamatujete jako bývalého banjistu z Modrotisku. Tak dobře hrát jsem ho ještě neslyšela, překonával se v krásných backupech. Jarda Handlíř exceloval jak na dobro, tak na kytaru, kapelu doplňoval Jaromír Janda s mandolínou a houslemi. Ti tedy určitě svůj velký den měli, výborně! Poslední soutěžní skupina byla italská **0039** (tak se přejmenovala bývalá milánská Bononia Grass, když vyměnili tři členy kapely, podle telefonního předčíslí Itálie 0039). Výborní muzikanti jeden vedle druhého, dobrista Paolo Ercoli, basistka Maria Grazia Branca, Luca Bartolini na kytaru, Gianni Stefanini na mandolínu a na banjo Marco Ferrretti (syn banjisty z Red Wine, se kterými hraje na basu). Toho jste již taky měli možnost vidět v Česku. Poslední festivalová kapela byla opět česká – **Grass Road** kolem Petra Třebízského mladšího, skupina ve které jsou hned tři děvčata. Také se moc líbili, ale měli smůlu, neb ke konci setu se již opět otevřelo nebe. Pořadatelé chtěli sice následující vyhlásování cen přesunout do tělocvičny jako loni, ale déšť trochu ustal, tak se to přece jen konalo venku.

Evropskou kapelou roku 2012 se stali z velkým předstihem **Sons of Navarone** z Belgie, kteří si to víc než zasloužili, za ta dlouhá léta, co nás obšťastňují nádhernou muzikou. Na druhém místě se umístili, také velice zaslouženě, Holanďané **Lazy Tater**. Třetí místo obsadila vynikající slovenská kapela **Candy Floss**, čtvrté **0039** z Itálie a páté český **Handl**. Srdečně gratuluji

nejen všem vítězům, ale i všem těm účastníkům soutěže, letos to bylo nabitě jako nikdy a laťka byla hodně vysoko, do soutěže se dostalo deset kapel z pětatřiceti přihlášených. Měli jsme po vyhlášení ještě jako porota čekat na přípitek se šampusem, ale neb bylo úplně černo, blýskalo se a začínalo opět pršet. Herbert spěchal domů, manželka musela ráno do práce.

Cesta domu byla dost horor, jedna bouřka za druhou, blýskalo se ze všech stran a lilo tak, že to ani stěrače nestačily brát. Místy jsme museli jet po dálnici ani ne šedesátkou, nebylo na krok vidět a všude stála, tekla či padala voda. Po čtyřech hodinách jsme dlouho po půlnoci „doplavali“ do Bülachu. Na ostatní pak ještě čekala další cesta do Ulmu. Lilo a bouřilo celou noc.

Festival byl jako vždy senzační, potěšilo mne, že za mnou přišli dvojí návštěvníci z Čech s tím, že se po přečtení mého článku tam rozhodli jet a že se jim tam moc líbilo. Díky patří městu La Roche, s jeho víc než sto osmdesáti dobrovolnými pomocníky, pořadatelům Christopherovi a Didierovi, všem těm kuchařům, kteří nám vařili místní dobrůtky na obřích pánvích, dělali palačinky a grilovali pro nás šunky a i jinak se o nás vzorně starali. A pochopitelně všem účinkujícím muzikantům a zvukařům. Jen tak dál! Už se těším na příští rok.

Lilka v Bülachu 11. srpna 2012

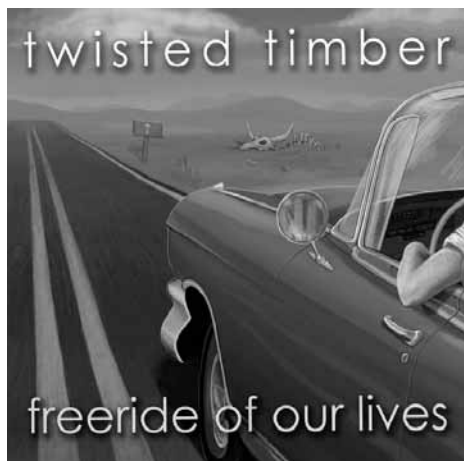
Twisted Timber – Freeride Of Our Lives

(recenzia)

01. *Mountain Bike* | **02.** *Life Turned Blue* | **03.** *Why Do I Love Her Soul* | **04.** *Empty Hearted Blues* | **05.** *To Be Close To You* | **06.** *Ebonit Tail & Fox Rod (instr.)* | **07.** *Over There* | **08.** *How Strong The Love Can Be* | **09.** *Walkin' The Mile* | **10.** *I Can't Stand The Shopping Center* | **11.** *Liu plije rýži (instr.)* | **12.** *Should Have Lived Better* | **13.** *Humble Man's Prayer* | **14.** *See You On The Other Side*

Nahraté v štúdiu GoodDay Records (GD 099-2), vydané v máji 2012

Kapela TT pôsobí na bg scéne od jari 2009 a už po relatívne krátkom čase prichádza so svojim prvým profilovým projektom pod názvom FREERIDE OF OUR LIVES. Výsledok tejto „voľnej jazdy“ je taký, že aj pravidelní konzumenti bluegrassu ostanú zaskočení... Je však za potreby podotknúť, že veľmi príjemne. TT síce patrí do kategórie bluegrassových kapiel, ale oni bluegrass ako taký prekračujú rôznymi smermi a v ich výslednej hudbe jasne cítit aj iné, na míle vzdialené prvky iných hudobných žánrov a to nielen country a folku, ale aj swingu či dokonca popu. Album je čisto autorské, až desať vecí pochádza z pera Z. Liškovej, dve napísal J. Bartošek, jednu pridal M. Whitten a jedna je spoločná. Celý projekt je postavený na dvoch výborných leadspevákoch (Matt a Jan), skvele sa harmonicky dopĺňajúcich. Na nahrávkach však zaznieva miestami až štvorhlas (vďaka hlavne za HUMBLE MAN'S PRAYER). Výsledný zvuk nástrojov je uspokojivý, trochu sa mi miestami stráca kontrabas, ale v dnešnej dobe technických vymožeností by to nemal byť až taký problém. Je však vidieť, resp. počuť, že muzikanti prišli do štúdia dostatočne pripravení...

Celé album je vhodne zaranžované, skladby rýchle, miestami až besné (MOUNTAIN BIKE alebo I CAN'T STAND THE SHOPPING CENTER) sú poprepletané strednými a hlavne pomalými, veľmi chytľavými kúskami (TO BE CLOSE TO YOU či OVER THERE), svižný úvod je vygradovaný do ťahavého, ba až melancholického finále. Celkom vtipný je aj záverečný príhovor k poslucháčovi...

Čo na záver? Áno, takto nejako sa hrá súčasný (contemporary) bluegrass 21. storočia, v žiadnom prípade nečakajte tradíciu, leda tak tradičný Twisted Timber. Tak aby ste neboli potom prekvapení, ak sa pristihnete pri pohmkávaní niektorej z hore uvedených skladieb.

Viac o kapele a ako sa dostať k ich CD sa dozvíte na: www.twistedtimber.cz

Pavol Daňo 24.5.2012

bluegrass & jazz instruments

10. mezinárodní bluegrassový festival Bühl

4.–5. května 2012

Letošní jubilejní desátý ročník toho největšího festivalu v německy mluvící Evropě byl plný superlativů. Konal se jako vždy v půvabném městečku Buehlu, proslulém odrůdou švestek. Už jsem vám v minulosti o něm párkrát psala.

Jako vždy bylo na programu šest skupin. Tři ze zámoří a to kanadská dívčí kapela Oh My Darling a dvě americké – Alecia Nugent Band a Gibson Brothers. Evropa byla zastoupena italským Bluegrass Stuff se švýcarskou zpěvačkou Tabeou, z Francie přijeli mí oblíbenci Bluegrass 43 a poprvé v historii festivalu i jedna skupina z Čech, G-Runs & Roses.

Festival vypukl v pátek večer v sedm. Po uvítání pořádajícím Walter Fuchsem, legendární postavou německé country a bluegrassu, nastoupila na scénu první kapela, **Bluegrass 43**. Zářili radostí, neb poprvé měli možnost si zahrát v Německu. Je to jedna z nejstarších, dosud aktivních francouzských kapel, vznikla již v roce 1975. Jádrem tvoří bratři Delonové, banjista Jean-Marc, sem tam si zahraje i na basu a kytarista Jean-Paul, na mandolínu hraje Phillipe Ochin a basu s dobrem střídá Alain Audras. Zahráli nám pestrou směsí bluegrassu i country, počínaje **LITTLE CABIN HOME ON THE HILL** od Billa Monroea, **CAROLINA STAR** od Hugh Moffat, **COLUMBUS STOCKADE BLUES**, následovala valčíková směs **TENNESSEE** a **KENTUCKY WALTZ** či **MOVE IT ALL OVER** od Hanka Williamse a spoustu dalších písniček. Moc se líbili.

Zbytek večera patřil senzačnímu folkloristickému dívčímu kvartetu z kanadské Manitoby s půvabným jménem **Oh My Darling**. Děvčata si získala srdce publika hned po prvních pár tónech. Hrají povětšinou vlastní materiál. Jsou tam slyšet vlivy různých hudebních stylů, od an-

glo-keltské, francouzské, přes blues a cajun až po unikátní „Metis“ kulturu. Hrdou zástupkyní tohoto zvláštního národa, který tvoří potomci francouzských traperů a domorodých kmenů, indiánek či Eskymáček, je jejich basistka, podle nich čistokrevná Metis – nádherně zpívající exotické stvoření v mokasínech ze zvláštní basou a smyčcem přivázaným ve vlastnoručně vyrobeném toulci na stehně. Jmenuje se Marie-Josée Dandeneau. Clawhammer banjistka Allison De Groot patří v Kanadě k těm nejlepším a hraje také na kytaru, Rosalyn Dennet perfektně ovládá housle. Jejich vedoucí a hlavní zpěvačka se jmenuje Vanessa Kuzina. Říkají jí Cowboy poet – kovbojská basniřka, neb nejráději skládá písně o prériích a kovbojích. Nádherně zpívají všechny čtyři. Kapela byla na dvouměsíčním turné po Evropě a vystoupila i na Banjo Jamboree. Jejich muzika se nedá dost dobře popsat, musí se vidět a slyšet, senzace. Francouzský večer (mateřštinou většiny účinkujících je francouzština) zakončilo společné vystoupení obou kapel. Zahráli nám **OLD JOE CLARK** a celý sál si s nimi zazpíval **I'LL FLY AWAY**.

V noci lilo jak z konve, ale když o půl jedenácté začal dopolední promoční koncert na Johannesplatz, již jenom sem tam kápl. Jako první nastoupil italský **Bluegrass Stuff**, v nové sestavě se švýcarskou zpěvačkou Tabeou Anderfuren. V poledne potom naši potetovaní **G-runs & Roses**. Walter Fuchs, když je uváděl, prohlásil, ať se jim lidi nebojí, že sice vypadají divoce, ale že jim to dal do smlouvy, aby se oblékli jako na loňském koncertu ku příležitosti bluegrassového summitu. Tam napřed šokovali svým zjevem a záhy očarovali publikum svou nádhernou muzikou. Pár lidí tehdy prohlásilo, že taková muzika by se jí líbila i jejím dětem. Jenom prý ta loňská vlněná čepička chyběla, neb jejího majitele Michala Wawryczka v mezitím vystřídal Ondra Kozák.

Před radnicí bylo další podium, kde jamovali převážně muzikanti z Alasky, ke kterým se přidalo i pár Němců či Švýcarů.

Ve dvě odpoledne začal hlavní program v Bürgerhausu. Jako první nastoupili **Bluegrass Stuff** v nejnovější sestavě. Z původních zůstali jen mandolínová legenda Massimo Gatti, na basu jeho (ostříhaný) sedmnáctiletý syn Icaro. Zpěváka a kytaristu Ruben Minuto jsem s nimi už viděl, ale irský houslista Colm Murphy a banjista Matteo Ringressi byli pro mě premiérou. Zahráli nám asi pět kousků sami a pak pozvali na jeviště švýcarskou zpěvačku Tabeu. Walter Fuchs ji slyšel zpívat předloni na večerním sešnu na bluegrassovém summitu, byl nadšený jejím hlasem a přál si, aby letos vystupovala na festivalu s doprovodnou kapelou, připojila se tedy pro tento festival k Bluegrass Stuff. Znáám jí léta, jako velmi sebevědomou sólistku, ale opravdu jim to seklo dohromady. Dali do kupy nádherné vokály a ona opravdu zpívá čím dál tím líp. Obecenstvo bylo nadšené, nejvíc se líbila JOLEEN, a pak jediná píseň zpívaná ve švýcarské němčině o čerstvé narozeném dítěti od Polo Hofera. U Tabey je to momentálně velmi aktuální téma, neb sebou měla své dva synky, tříměsíčního a ročního o které se vzorně staral její holandský manžel. Když spustili MULESKINNER BLUES a ona začala jódlovat, potlesk nebral konce.

Další v řadě byli naši **G-Runs'n Roses**. Walter Fuchs znova prohlásil, že si přál, ať vypadají tak, aby z nich šel strach. Ale že to jejich tetování stejně není pravé a že jsou první kapelou z „východní“ Evropy, která kdy na jeho festivalu hrála. V nové sestavě Ralph Schut, náš počestěný Holanďan přešel z kytary na banjo. Na kytaru nově hraje Ondra Kozák, jako dřív na basu Tomáš Kubín, slovenský houslista Martin Burza a Milan Marek na mandolínu. Také mají teď v repertoáru několik písní se zdvojenými houslemi, které sklídily obrovský potlesk. Když Ondra

vezme housle, Ralph se přehodí na kytaru. Zahájili písní REDWOOD HILL od Gordona Leighfoot a předvedli nám také spoustu starých country hitů. Jako vždy z nich vyzářovala radost z hraní, každý z nich virtuózně ovládá svůj nástroj a také se nám všichni předvedli jako výborní sóloví zpěváci. Obecenstvo šlelo nadšením. Sleduju tuto charismatickou kapelu od jejich samých začátků, ale kromě festivalu ve francouzském La Roche-sur-Foron, snad takový úspěch ještě neměli. Jenom škoda, že vloni, jako nejlepší evropská kapela měli jet do Nashvillu na IBMA, ale odmítli. Doufám, že se tam přesto někdy ukážou. Každopádně je to kapela která má na to, udělat díru do světa. K jejich oblíbencům patří také nedávno zesnulý songwriter Harley Allen, zazpívali nám pár jeho písní, jako WILDWOOD FLOWER BLUES, či SUZANNE. Museli čtyřikrát přidávat, jinak by obecenstvo zbořilo dům, nepíšu o nich ani poprvé, ani naposled.

Poslední kapelou v odpoledním programu byla **Alecia Nugent** z Louisiany, přezdívaná mezi bluegrassáky, podle jejího posledního cédéčka, které se dostalo do bluegrassové hitparády TOP 10 – Hillbilly Goddess, bluegrassová bohyně. Získala také ocenění zpěvačka roku 2009 u IBMA a u SPBGMA dokonce čtyři roky po sobě. Alecia začínala zpívat již jako patnáctiletá, v kapele svého otce. Kapelu tvoří charismatický mandolinista Ashby Frank, leader legendární Mashville Brigade, vystupující pravidelně v nashvillském Station Inn. Ostatně jste měli možnost vidět ho v Čechách, s kapelou Special Consensus. Moje dlouholetá nashvillská kamarádka, basistka Beth Lawrence, banjista Rusty Bredlove a na kytaru hraje Thomas Wywrot. Alecia s oblibou zpívá písně svého mentora Carla Jacksona, dalšího vynikajícího písničkáře Jerry Salley, Toma T. & Dixie Hallových i pár vlastních. A je požitek na ni i jenom koukat. Slyšeli jsme od nich krásné tři i čtyřhlasé vokály a prostor k sólovému zpěvu dostali i ostatní členové kapely. Také museli přidávat.

Večerní program zahájili opět **G-Runs'n Roses**, po nich **Tabea & Bluegrass Stuff**. Hlavní hvězdy festivalu byli **The Gibson Brothers**. Také o nich jsem vám v minulosti psala, tak jen krátce. Walter Fuchs byl na jejich prvním evropském koncertě v Oldenburgu v Německu a hned se jich zeptal, zda by si nechtěli zahrát u něj v Bůhlu. Jak by ne! Tuto, v současné době nejúspěšnější bluegrassovou skupinu, tvoří nádherně zpívající bratři Eric – banjo a Leigh – kytara. Oba jsou také autory většiny jejich materiálu. Od začátku v roce 1993 s nimi hraje i jejich „třetí bratr“ – basista Mike Barber. Když jsem je poprvé viděla v roce 1996 v Kentucky, byl ještě členem kapely i jeho, na dobro hrající otec, Junior Barber. Jejich ocenění se pomalu nedají spočítat. Kapelu doplňuje mandolinista Joe Walsch, který jako první ukončil v roce 2004 studium hry na mandolínu na Berklee College of Music v Bostonu. Ve volném čase se tam vrací a vede American Roots Music Program. Clayton Campbell hraje již od sedmi let na vše, co má struny, a v kapele obsluhuje housle. Zahájili svým hitem **RED LETTER DAY** a následovala spousta dalších, jedna hezčí než druhá. Erik nám je po částech představil a každému nich dal možnost předvést nám, co umí. Ač hráli víc než půldruhé hodiny a poslední píseň měla být **I AM ON MY WAY TO HOME** a byla již půlnoc, lid si pořád přál víc a víc. Ale všechno

krásné musí jednou skončit. Nakonec pozvali na jeviště všechny zúčastněné muzikanty a zahráli nám pár písniček společně. Začali **I WONDER WHERE YOU ARE TONIGHT**, pak **ONCE MORE**, tak ještě přidali **NINE POUND HAMMER**, ale obecenstvo stále nebylo k utišení. Děvčata nám ještě na střídačku zazpívala nádhernou, opravdu poslední, **COAT OF MANY COLORS** od Dolly Parton.

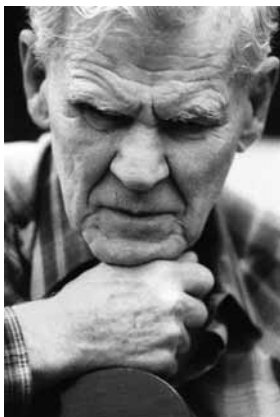
A bylo po festivalu. V předsálí se diskutovalo o prožitém víkendu, družilo se, fotilo, popíjelo či fanoušci nakupovali céděčka, aby si je v zářezích nechali muzikanty podepsat. Jak Alecia, tak Gibson Brothers se mi svěřili, že by si moc rádi zahráli i v Čechách. Šla jsem se podívat za G-runs a ti již v šatně pilně jamovali. Přidala se k nim Beth Lawrence a zazpívat si přišla i Alecia Nugent, hrdě mi ukázala svou „potetovanou“ ruku. Pod schody obklopenými výstavou fotografií z minulých ročníků (i mých) jamovala další skupina muzikantů. Začalo velké loučení a o půl třetí nás s konečnou platností poslali spát.

Díky patří Waltrovi Fuchsovi, městu Buehlu, zvukařovi zvanému Erbse (Hrášek) a všem zúčastněným muzikantům. Bylo to super a už se těším na příští rok!

Lilka Pavlak

Alecia Nugent Band (foto: Lilka Pavlak)

Doc Watson

(3. března 1923–
29. května 2012)

Hudební svět ztratil 29. května 2012 další legendu. V devatenáct hodin místního času zemřel ve Wake Forest Baptist Medical Center ve městě

Winston-Salem v Severní Karolíně ve věku 89 let kytarista a zpěvák **Doc Watson**.

Doc byl skromný a pohodový člověk, když ale vzal svou, na zakázku stavěnou kytaru Callagher, opanoval pódium. Styl hry, který vymyslel, vydláždil spolu s posledními nahrávkami Clarence Whitea cestu současným pickerům, jako je Tony Rice, Jim Hurst a další. Jaký Doc byl? Dan Miller ho v roce 1998 v zářijovém vydání časopisu *Guitar Flatpicking* charakterizoval jako „...muže, který měl nejhlubší, nejtrvalejší a nejdůležitější vliv na způsob, jak se dnes hraje akustická kytara jako sólový nástroj v folku, old-time music a bluegrassu. Doc měl také příjemný, hladivý barytonový hlas.

Arthel Lane Watson se narodil v Severní Karolíně v roce 1923 a strávil zde v oblasti Deep Gap téměř celý život. Před svými prvními narozeninami na následky infekce oslepl, což dělá jeho muzikantství ještě pozoruhodnějším. Otec ho brzy naučil, že slepota je nepříjemnost, ale ne handicap. Jako dítě hrál na banjo a dobře znal hudbu Carter Family a Jimmie Rodgerse z nahrávek, přehrávaných na rodinném gramofonu na kliku Victrola. Hudební vzdělání získával ve škole pro nevidomé v Raleighu v Severní Karolíně, kterou začal navštěvovat v deseti letech. V té době začínal s kytarou. Stejně, jako mnoho začínajících kytaristů zlepšuje a zdokonaluje svou techniku tak, že hraje společně s Doc Wat-

sonem (nebo se o to alespoň snaží), Doc se naučil hrát s nahrávkami Jimmieho Rodgerse.

Přezdívku Doc (Doktor) získal na začátku kariéry v živém rozhlasové vystoupení, kdy moderátor přemítal, že by měl používat jiné jméno, než Arthel. „Říkejte mu Doc,“ zakřičela žena, která byla nepochybně fanouškem Sherlocka Holmese a jeho souputníka, doktora Watsona.

Svou hudební kariéru začal v roce 1953, hrál na elektrickou kytaru s western-swingovou kapelou **Jack Williams & Country Gentlemen**. Na akustickou kytaru předsedal v roce 1960 a v průběhu let pak hrál s **Billlem Monroem, Flattem & Scruggsem** a dalšími bluegrassovými hvězdami. Nahrávky vystoupení s Monroem v roce 1993 vydala firma Smithsonian Folkways jako LIVE DUET RECORDINGS 1963–1980. Asi nejnámějším se Doc stal koncerty a nahrávkami se synem Merlem a také díky práci na legendárním albu z roku 1972 *WILL THE CIRCLE BE UNBROKEN*. Se svým synem cestoval a vystupoval od roku 1964 do roku 1985, kdy Merle zahynul při nehodě pod koly traktoru. O tři roky později Doc uspořádal vzpomínkový koncert, který se postupně transformoval do každoročního festivalu MerleFest v North-Wilkesboro, kde Watson pravidelně vystupoval.

Prezident Bill Clinton vyznamenal v roce 1997 Doca oceněním „National Medal of Arts“ a v roce 2000 byl uveden do Bluegrassové síně slávy IBMA (Mezinárodní BG asociace). Bluegrass Today doporučuje všem, kteří se chtějí dozvědět více o něm a jeho hudbě, jeho biografii z roku 2010 *Blind But Now I See*, kterou napsal Kent Gustavson. Nebo sáhněte po CD a dobrých sluchátkách, zavřete oči a vychutnejte si jasný a čistý picking mistra.

David Morris

Z Bluegrass Today přeložil Pavel Brandejs.

Servis

BLUEGRASS SUMMIT V PRAZE!

Po několika letech, kdy se akce nazvaná Bluegrass Summit konala v německém (a vzdáleném:-) Bűhlu, přichází unikátní příležitost, kdy nebudeme muset cestovat přes půl Evropy, abychom se mohli setkat s bluegrassovými organizátory, hudebníky, výrobci a pod. z celého kontinentu. Bluegrass Summit se bude konat v Praze 15.–17.3.2012.

O co vlastně jde? Je to poměrně neformální setkání několika desítek lidí, kterým je bluegrass drahý. Výsledkem předchozích Summitů je třeba Evropská festivalová síť (European Festival Network), která sdružuje festivaly, které (zjednodušeně řečeno) aspirují na to, být „evropské“, nebo je to Evropská síň slávy, jejíž podoba se nyní propracovává. Na Summitu máte příležitost seznámit se lidmi z celé Evropy, což je vždy příjemné a časem to může být i užitečné. Podrobný program najdete v dalších BL, ale sledujte i stránky BAČR. Hlavním organizátorem Summitu je Rosta Čapek ve spolupráci s EBMA, jedním z hlavních hostů bude bývalý dlouholetý předseda IBMA a legendární banjista skupiny Hot Rize – Pete Wernick.

Petr Brandejs

WERNICKOVA METODA U NÁS

Jak už jsem čtenáře BL informoval, spouštím na podzim v Novém Jičíně první Wernickovy „jam classy“, tedy výuku jamování podle Wernicka. Podrobnosti v češtině si můžete přečíst na www.petrbrandejs.cz, nebo anglicky na www.drbanjo.com. Zjednodušeně řečeno, nejde o to ukazovat „jak se co hraje“, ale ukázat, jak se jamuje. A to i s pouhými čtyřmi akordy.

Jam class Peta Wernicka proběhne následující víkend (22.–24.3.) po Bluegrass Summitu v Praze a je příležitostí jednak pro anglicky hovořící (zejména začínající) pickery z celé Evropy, aby se učili jamovat přímo od Mistra, ale i pro zkušené muzikanty, kteří by chtěli získat certifikaci učitele a pomáhat ostatním mít z muziky radost.

Petr Brandejs

INZERCE

- **Prodám dobro Regal RD-52**, Quarterman rezonátor, barevný a vyrovnaný silný zvuk (zvuková nahrávka mailem). DVD školy Jerry Douglass a Rob Ickes zdarma. Téměř nové. Ke kvalitě a zvuku nástroje velice příznivá cena 15 000 Kč. Želízko, atd. na www.dobroshop.eu. chvatal-fast@seznam.cz, tel. 777 200 053, UL
- **Prodám originál DVD školy na Dobro:**

Beginning for square neck Dobro	250 Kč
Jerry Douglass – Dobro Techniques	600 Kč
Rob Ickes – Essential Techniques for Dobro (2DVDs)	1 000 Kč

Ostatní na www.dobroshop.eu. chvatal-fast@seznam.cz, tel. 777 200 053, UL
- **Prodám dobro Andrew**, hand made in U.S.A., masivní dřevo, Beard rezonátor, pavouk #14. Vyhraný nástroj s opravdu silným zvukem. Zvuková nahrávka mailem. V ceně je luxusní futrál TKL v hodnotě \$190.00 USD. Cena: 27 000 Kč. DVD školy Jerry Douglass a Rob Ickes zdarma. Želízko, atd. na www.dobroshop.eu. chvatal-fast@seznam.cz, tel. 777 200 053, UL

Kalendář akcí

ALBUM

- 13.10.2012 Bluegrass Fest – Chomutov, country saloon U Bizona, Album, Pražce, Handl, Flastr
 20.10.2012 Chabařovická struna – Chabařovice, KD Zátíší
 03.11.2012 Přehlídka kapel – Nové Domky, Na Jelitě (Jihlava)
 10.11.2012 Poslední slanění – hraje Album
 17.11.2012 Country bál – Nová Paka se sk. CDC Montana

BG BAZAR

- 10.11.2012 BG Bazar + Fairplay Grass, Klub Hasičárna – Kosmonosy

BG CWRKOT

- 13.10.2012 Koncert na BG dílně Jindra Hylmar, Malé Svatoňovice
 20.10.2012 Festival Bluegrassové Žleby, Žleby
 09.11.2012 Hradec Králové – koncert hospoda U Novotných

BRZDAŘI

- 22.09.2012 Čáslav, Havelské posvícení
 22.10.2012 Praha, restaurace U vodárny
 26.11.2012 Praha, restaurace U vodárny
 01.12.2012 Vysoká u Kutné Hory, kostel

POUTNÍCI

- 04.10.2012 Zvěrotice, Hospoda Na kopci
 05.10.2012 Písek, Divadelní kavárna

- 06.10.2012 Pozlovice, Hotel Ogar
 07.10.2012 Brno Juliánov, Dělnický dům koncert pro Josefa Prudila
 20.10.2012 Pelhřimov, Restaurace U Suchánků Country bál
 14.11.2012 Praha Modřany, Modřanský biograf
 15.11.2012 Karlovy Vary, Klub Paderewski
 16.11.2012 Louny, Loutkové divadlo
 17.11.2012 Praha Smíchov, Klub Houk
 23.11.2012 Lázně Bělohrad, Areál lázní
 01.12.2012 Luby u Chebu, Kulturní dům Country vánoce
 02.12.2012 Děčín, Rozsvícení vánočního stromu
 09.12.2012 Praha, Trampské legendy divadlo R. Brzobohatého
 10.12.2012 Horní Beřkovice
 11.12.2012 Olomouc, Dům armády Country vánoce
 12.12.2012 Brno, Výstaviště Vánoční trhy Country vánoce
 13.12.2012 Štěpánov, Kino Country vánoce
 14.12.2012 Mosty u Jablunkova, Kulturní dům
 15.12.2012 Hradec nad Moravicí, Zámek
 16.12.2012 Opava, Dolní náměstí Vánoční trhy Country vánoce
 20.12.2012 Žebrák, Kulturní dům Country vánoce
 22.12.2012 Olšany u Prostějova, Vánoční jarmark Country vánoce

Uzávěrka BG listů č. 4/12

je 30.11.2012. Informace o svých akcích a články do listů můžete poslat **Petru Gärtnerovi** na e-mail petrgartner@tiscali.cz. Redakce si vyhrazuje právo vaše příspěvky podle potřeby upravit. stane-li se tak, tento fakt uvedeme. Zároveň počítejte s tím, že není možné vám vaše příspěvky vracet.

Zájemci o členství v BAČR

Členství v BA je na kalendářní rok s tím, že kdo se stane členem do 30.6., zaplatí plný roční příspěvek 200 Kč, kdo po 30.6., zaplatí 100 Kč.

Zájemci o individuální členství mohou zasílat peníze složenkou na adresu **BAČR, Hubálov 27, 506 01 Jičín** nebo převodem na účet: **108596029/0300**. Zájemce o ostatní typy členství prosíme o kontaktování Petru Seifertovou, mobil: 732 730 339 a 734 481 742, e-mail: seifertova.peta@email.cz, která s nimi domluví podrobnosti.

Můžete si z internetových stránek BA stáhnout formulář přihlášky (individuální nebo kolektivní) pro vytištění z Wordu a zaslání poštou. Přihlášku můžete vyplnit také pomocí našeho on-line formuláře.

Bližší informace: viz strana 2 v Bluegrassových listech.

© copyright 2012

O svolení ke komerčnímu využívání informací z Bluegrassových listů je třeba požádat na naší adrese. V případě převzetí velkých článků musí náš autor dostat řádný honorář a trváme na uvedení Bluegrassových listů jako zdroje.

Sponzoři

bluegrassové asociace poskytují našim členům po předložení průkazky BAČR 5% slevu na nákup zboží ve svých obchodech. Děkujeme jim za podporu! Jsou to:

COUNTRYON

U vodárny 4, Praha 3 (st. metro Jiřího z Poděbrad),
tel./fax: 222 510 410, otevřeno Po-Pá 10.00–12.30 a 13.00–18.00 h.

MIROSLAV SKOTICA

Krátká 3279, 738 01 Frýdek-Místek
tel. 558623500, fax 558622010

RONDO MUSIC

Jiráskova 712, Dvůr Králové nad Labem

JIŘÍ LEBEDA – LEBEDA INSTRUMENTS

Suchá 22, 363 01 Ostrov nad Ohří
jiri@lebedainstruments.cz, 10 % sleva

PAVEL MALINA, HUDEBNÍ NÁSTROJE MALINA

Prokopova 22, 397 01 Písek, tel/fax 382 212 544

PETR HAHN – HUDEBNÍ NÁSTROJE – COUNTRY WORLD

K. H. Borovského 1422, 356 01 Sokolov
tel. 777 319 040, 352 623 149, e-mail azbest@mbox.vol.cz
5 % sleva na veškeré maloobchodně prodávané zboží

DRECHSLER S.R.O., PRODEJNA HUDEBNIN STRUNKA

Tyršova 91, 276 01 Mělník
pro členy BAČR sleva 5 % na veškeré maloobchodně prodávané zboží v prodejně hudebnin

FIRMA KOBRLE & STEHNO

Výroba a opravy akustických, elektroakustických a elektrických kytar a baskytar. Pro členy BAČR 5 % sleva z ceny nového nástroje a 15 % z oprav.

M&M&Music – Centrum hudebních nástrojů

Radniční nám. 30, 739 34 Šenov
poskytuje členům BA slevu 7 % na zakoupené zboží

Bluegrassové listy, zpravodaj BAČR, ročník XVII, číslo 3, září 2012.

Titulní fotografie: Hot Rize & Pete Wernick (foto: Nathan Rist)

Uzávěrka: 31.08.2012.

Adresa vydavatele a redakce: BAČR, Bludovice 137, 741 01 Nový Jičín.

Vychází nejméně dvakrát ročně.

Zodpovědný redaktor: Petr Gärtner, sazba: Miroslav Jiříštil, logo: Vince.